

Nr. 35

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevnissen van een gentleman-avonturier

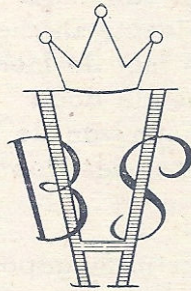
DE TEMPEL DES DOODS

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE TEMPEL DES DOODS Nr. 35

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal
Alle rechten voorbehouden
Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods

In voorbereiding :

- Nr. 36 – Avontuur in Singapore

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

Waarin de „Hurricane“ het zwaar te verduren heeft en een zenuw-slopende periode besloten wordt met een hartversterkende drank en een geurige maaltijd.

De „Hurricane“, het sierlijke en super snelle vliegtuig van John Templar, de wereldberoemde en gevreesde gentleman-avonturier en -inbreker, vloog op zeer grote hoogte boven de Golf van Bengalen in Zuidelijke richting naar de Indische Archipel. Het was wel een zeer bijzonder toestel, dat zowel in constructie als in snelheid volkomen afweek van ieder product, dat tot dusver op het gebied der aviatiek was voortgebracht. De constructie van de „Hurricane“ was gebaseerd op het principe der raket-toestellen, echter met dit verschil, dat John Templar de laatste uitvindingen op dit terrein reeds ver vooruit was gestreefd door voor de aandrijving der motoren atoomenergie aan te wenden. Deze bijna ongelooflijke prestatie bood het vliegtuig daardoor vele voordelen, welke door de meeste moderne en best geoutilleerde vliegtuigfabrieken nog altijd niet konden worden geboden. Door het gebruik van atoomenergie had Templar dan ook een ware revolutie in de aviatiek teweeggebracht, al had hij het geheim van zijn vinding dan ook uiterst geheim gehouden waardoor niemand, met uitzondering van zijn intiemste vrienden, afwist van de wijze waarop de „Hurricane“ zich door het luchtruim voortbewoog.

Het toestel was aanzienlijk kleiner, sierlijker en beduidend lichter geworden, dan de normaal in gebruik zijnde vliegtuigen, terwijl een grotere ruimte voor cabine en cockpit kon worden gereserveerd, aangezien de benzinetanken practisch verdwenen waren.

Want door het aanwenden van plutonium werd door de splitsing der benzine-atomen de ontploffingskracht van deze brandstof dermate verhoogd, dat voor een afstand van twee duizend kilometer nog geen liter benzine verbruikt werd. En dit veroorzaakte ook die opzienbarende snelheid, welke de „Hurricane“ wist te ontwikkelen. De romp en de vleugels waren geheel vervaardigd uit dur-alluminium en plastic, waardoor het toestel een veel grotere druk kon verdragen welke het in ijlere luchtlagen op grote hoogten zou ondervinden. Door middel van plexiglas, kurk, rubber en vilt, waren cabine en cockpit volkomen geluid- en luchtdicht gemaakt, terwijl verschil-

lende reservoirs met samengeperste zuurstof in de vleugels waren ingebouwd en in verbinding stonden met cabine en cockpit.

Tevens was de „Hurricane“ voorzien van een helioschroef waardoor zij loodrecht kon opstijgen en landen, terwijl zich onder de romp intrekbare drijvers bevonden, waardoor het zelfs mogelijk was op het water neer te strijken.

En de grootste sensatie zou ongetwijfeld verwekt worden, indien een moderne vliegtuigbouwer een blik had kunnen werpen op de snelheidsmeter in het dashboard. Want deze had een indeling van 1 tot 1500 km, waaruit bleek, dat het toestel een grotere snelheid dan het geluid kon ontwikkelen. En als gevolg hiervan kon de afstand van Londen naar Batavia, waarheen de „Hurricane“ onderweg was, in ongeveer 15 à 16 uren worden afgelegd zonder ook maar ergens een tussenlanding behoeven te maken.

James, Parker, de reusachtige en onafscheidelijke bediende van de Grote Avonturier, zat op dit ogenblik in de cockpit achter de stuurknuppel. Zijn geweldige handen lagen rustig en bewegingloos op het halve wiel, dat de machine in de koers hield. Zijn blikken waren gericht op het blauwe water van de zee ver beneden hem en af en toe werd zijn aandacht getrokken door een troep vliegende vissen, die plotseling vanuit de zee opschoten, enkele honderde meters boven de waterspiegel voortvlogen om dan weer omlaag te duiken en onder het water te verdwijnen.

In de cabine zaten de vier vrienden bijeen. John Templar lag languit op een zachte rustbank, aangezien hij zojuist het stuur had overgedragen aan James na zelf vijf uren achtereen in de cockpit verblijf te hebben gehouden. Tussen zijn smalle lippen, die een onuitsprekelijke energie aantoonde, stak een brandende sigaret, die een heerlijke geur in de ruimte verspreidde. In zijn handen hield hij een kaart van het gebied dat op dit ogenblik onder hen wegvloog. Hij bestudeerde de te volgen route, maakte zo nu en dan een kleine aantekening of berekening en wierp dan een blik door het kleine venster, dat zich precies ter hoogte van zijn hoofd bevond.

Aan de andere zijde van de cabine zaten Maryse Choisy, de onafscheidelijke en intieme vriendin van de avonturier, en Ophelia, de jonge en charmante echtgenote van Charles Houston, John's beste vriend. De beide vrouwen waren elk verdiept in de lectuur van een geïllustreerd tijdschrift en spraken geen woord.

In een kleine ruimte tussen de cabine en de cockpit bevond zich de radio-installatie, waarmede Charles Houston op dat ogenblik in verbinding stond met de verschillende weerstations op het vaste land teneinde regelmatig op de hoogte te blijven van de wisselende weersgesteldheid, welke voor hun vlucht over de Indische Oceaan zo belangrijk was. Onafgebroken weefklonk het scherpe getuut van de morsesinen in de luidspreker terwijl het potlood, dat tussen Charles' vingers zat, onmiddellijk de berichten omzette en neerschreef.

Plotseling zette hij de koptelefoon af, schakelde de ontvanger uit en herlas de woorden welke hij zojuist had neergeschreven. Zijn gezicht, dat nog enigszins jongensachtige trekken vertoonde, betrok langzaam. Op zijn voorhoofd vormde zich een diepe rimpel en de uitdrukking van zijn ogen werd steeds ernstiger.

Hij stond op van het draaistoeltje, greep het stuk papier en liep er mee naar de cabine, waar hij het aan John Templar overhandigde. Deze nam het van zijn vriend aan, las het zojuist ontvangen bericht en ging dan overeind zitten.

Maryse en Ophelia hadden inmiddels gemerkt, dat er iets aan de hand was en vragend keken ze in de richting van de beide mannen, die een blik van verstandhouding wisselden.

— Is er iets, John? vroeg Maryse enigszins onrustig.

— Och, het weer schijnt wat te gaan veranderen, antwoordde hij luchtigjes. Boven de Andamanen Zee schijnt het een beetje te spoken. Dit meldde het weerstation van Port Blair op de Andamanen-eilanden.

— Wat doen we, John? vroeg Charles. Zullen we de koers veranderen?

Templar dacht even na en keek in gedachten door het venster naar buiten. Hij haalde de schouders op en zei:

— Ik heb er zo'n idee van, dat ons dat weinig zal baten. We zitten er al te dicht bij en volgens het bericht trekt de typhoon met een snelheid van duizend kilometer per uur in Noord-Westelijke richting. Binnen een kwartier kunnen we er dus inzitten. Wat zouden we moeten doen? Het enige is terugkeren naar Calcutta om dan over land te vliegen. We maken daarmee echter een lelijke omweg en wie weet of het weer boven Birma niet nog slechter is. Probeer eerst eens het weerbericht uit Rangoon te krijgen, Charley. Ik zal inmiddels James op de hoogte stellen en de

stuurknuppel van hem overnemen.

Hij doofde zijn cigaret uit en liep naar voren, op de voet gevolgd door Charles, die zich onmiddellijk in verbinding stelde met het weerstation van Rangoon.

De beide vrouwen bleven in onrustige stemming achter en keken elkander veelbetekend aan zonder evenwel een woord te spreken.

Toen Templar de cockpit binnenkwam en in de rechter stuurstoel plaatsnam, keek James Parker even verwonderd op. Hij had zijn meester niet zo spoedig terugverwacht en onmiddellijk concludeerde de reus hieruit, dat er iets niet in de haak was.

— Slecht weer op til, James, zei Templar, terwijl hij de stuurknuppel in zijn handen nam. James liet de zijne los en vouwde zijn handen op de buik.

— Waar, sir? vroeg de man.

— Boven de Andamanen Zee, ongeveer duizend kilometer zuidelijker.

— Maar dan moeten we onmiddellijk koers veranderen, sir, was James van mening. We mogen niet riskeren in een typhoon terecht te komen. Dat zou ons de machine kunnen kosten.

— Ik geloof niet, dat we er onder uit zullen kunnen komen, James, antwoordde Templar terwijl zijn blikken naar de horizon gleden, alsof hij de eerste symptomen van de naderende typhoon wilde trachten te ontdekken. Er zal niets ander opzitten dan op grotere hoogte te gaan vliegen in de hoop, dat de typhoon zich in de onderste luchtlagen afspeelt. De „Hurricane“ kan wel een stootje hebben, hoor.

Op dat ogenblik ging de deur van de cockpit open en kwam Charles binnen. Hij overhandigde zijn vriend een stukje papier, waarop deze een vluchtige blik wierp zonder het aan te pakken.

— Slecht weer, hè, boven het vaste land? Ze maken melding van orkanen en ontzettingen slagregens, die ieder zicht onmogelijk maken. Alle luchtlijnen zijn gestaakt. Laten de vrouwen de riemen vastmaken, Charley, we gaan naar boven.

Charles verdween om het bevel uit te gaan voeren en enkele ogenblikken later trok Templar de stuurknuppel tegen zijn buik waardoor de „Hurricane“ plotseling de neus omhoogwierp en bijna loodrecht naar boven klom. De avonturier liet de machine ongeveer twee duizend meter stijgen en trok hem dan weer recht.

— Zo, James, misschien komen we er zo overheen.

Doch James schudde het hoofd en wees met zijn vinger door de zijruit naar rechts.

— Kijkt u daar eens, sir, zei hij. Daar komt hij aan. Het lijkt wel een enorme stofwolk. Hij komt met enorme snelheid op ons af.

Templar keek in de aangeduide richting en ontdekte het dreigend gevaar, dat in duizelingwekkende vaart naderbijkwam. Zijn kaken beten stijf op elkaar en de trek om zijn mond werd streng en vastbesloten.

Zijn gebruinde vingers klemde zich om de stuurknuppel en trokken het halve wiel langzaam naar zich toe, terwijl hij tevens de machine op zijn kant liet glijden en naar links uitweek. James keek bewonderend toe hoe zijn meester de machine manoeuvreerde, doch hij kon zich niet voorstellen, dat het hem gelukken zou de naderende typhoon te ontwijken.

Templar bracht de „Hurricane” vervolgens weer in rechte stand en tuurde door de zijruit naar achteren. De wolk, die zich thans over de gehele breedte van het firmament verspreid had, was nog slechts een tiental kilometers van hen verwijderd en zou zich binnen enkele ogenblikken op de metalen vogel storten om deze in een benauwende greep te klemmen en te vernietigen.

Templar nam de microfoon, waardoor hij met de cabine kon spreken en zei:

— Doen jullie de parachuten aan en neem elk een rubberboot. Er is geen ontkomen meer aan en alleen een wonder zal ons nog kunnen redden.

Dan sloot hij de lijn weer af en keek andermaal achter zich om.

— Trek de parachute aan en maak de mijne ook even op mijn rug vast, James, zei hij. Onder onze stoelen liggen rubberboten. We springen zodra ik het sein geef. Maar volstrekt niet eerder.

De reus volgde zwijgend en snel de bevelen van zijn meester op. En juist had hij het werk beëindigd, toen de machine een geweldige schok kreeg. Het leek wel alsof ze tegen een wolkenkrabber waren opgevlogen. Templar werd met alle geweld tegen James aangeslingerd en raakte het beheer over zijn stuur kwijt. Met veel moeite krabbelde hij overeind en trachtte weer in zijn stuurstoel te klimmen. De „Hurricane” maakte de dolste capriolen. En terwijl het langzamerhand donkerder werd, geraakte het toestel in de greep van de typhoon.

De geweldige draaiwolk had zich als een

baal kapok om het toestel gewikkeld en speelde er mee alsof het een pluisje was. Templar had inmiddels met veel moeite de stuurknuppel weer weten te grijpen en drukte deze uit alle kracht naar voren.

Even luisterde de machine naar dit zwijgende bevel. Hij stak zijn neus loodrecht vooruit en dook met duizelingwekkende vaart omhoog. Als een vallend blad dwarrelde de metalen vogel naar beneden, constant gehuld in de draaiwolk, die door de typhoon was komen aanrollen.

Met gespannen blik keken zowel Templar als James naar de hoogtemeter, waarop de naald met grote snelheid daalde. Plotseling trok Templar de machine weer recht en probeerde voor de wind te komen en in Zuidelijke richting af te drijven. Het gelukte echter niet uit de greep van de typhoon te geraken.

Er was een geweldige strijd ontbrand tussen de in woede ontstoken elementen en de krachten der mens, die in de meeste gevallen gedoemd zijn het onderspit te delven.

De deur van de cabine sloeg open en Charles kwam steunend op handen en voeten naar binnen gekropen.

— John, riep hij, John... laten we er in Godsnaam uitspringen. De vrouwen zijn half krankzinnig van angst en er is toch geen reden meer aan.

— Blijf binnen bij de vrouwen, Charley, schreeuwde Templar woedend terug. We springen pas als ik het ogenblik daartoe gekomen acht. Vooruit, ga naar binnen en probeer de vrouwen te kalmeren. Ik zal trachten een landing op zee te maken.

Hij drukte de knuppel verder naar voren en trachtte door de dikke wolkenbank de zee te ontdekken. Volgens de hoogtemeter zaten zij acht honderd meter boven de waterspiegel en er bestond een kleine kans, dat ze weldra door de bodem van de orkaan zouden heenbreken. Indien de zee rustig was, kon een landing op het water uitgevoerd worden. Heerste echter ook daar de woede der elementen, dan bleef er niets anders over dan rond te blijven zweven en zich door de typhoon brengen waarheen deze hen zou voeren. James sprak geen woord en hield zijn aandacht gestadig gericht op de instrumenten.

— Zal ik proberen te weten te komen over welke breedte en lengte de orkaan zich uitstrekt, sir? vroeg de reus.

— Ja, probeer Rangoon en Calcutta op te roepen. Geef onze positie op en vraag alle gegevens met betrekking tot deze orkaan.

Met veel moeite en struikelpartijen verliet

James de cockpit om zich radiografisch in verbinding te stellen met de beide weerstations.

Templar zwoegde met de stuurknuppel in de handen tegen de onmenselijke orkaan op. Er was geen sturen meer aan. De „Hurricane” werd over afstanden van drie à vijf kilometer van links naar rechts geslingerd. Dan weer schoot een krachtige uitschieter onder de romp van het toestel, die het met enorme kracht omhoog tilde om het even later weer te laten vallen. Het kwam hem voor, dat de hoogteroeren niet meer nauwkeurig werkten en dat ook de hoogtemeter, evenals enkele andere instrumenten, uit hun evenwicht waren geslagen.

Met een ontzettend lawaai beukte de orkaan tegen de metalen wand van de machine. De motoren draaiden onregelmatig, sloegen soms een paar slagen over, ploften en hoesten en stonden soms een ogenblik helemaal stil.

Grote zweetdruppels hadden zich op het voorhoofd van de avonturier afgezet. Hij had niet in het minste angst voor zijn eigen leven, doch de verantwoordelijkheid voor vier andere mensenlevens woog hem op dat ogenblik waarschijnlijk te zwaar. Daarom ook zou hij ten koste van alles trachten de machine te behouden en een noodlanding op het water uit te voeren. Er waren nu precies veertien minuten verstreken sedert ze in de orkaan terecht waren gekomen en in deze tijd waren zij ongetwijfeld over een aanzienlijke afstand meegesleurd en uit de koers geraakt.

Eén ogenblik had hij er aan gedacht de helioschroef in werking te zetten teneinde te voorkomen, dat de machine te veel de spelel van de storm werd, doch bijna onmiddellijk had hij dit voornemen laten varen uit angst dat de helioschroef zou worden afgerukt. Maar wel liet hij de zware drijvers zakken, die onder de romp van het toestel waren bevestigd, en die een noodlanding op het water zouden moeten mogelijk maken.

James keerde terug met een weerbericht van het meteorologisch station van Port Blair, de hoofdstad van de Andamanen-eilanden, die Brits gebied waren, en die zich over een afstand van vijf honderd kilometer in Noord-Zuid richting tussen de Golf van Bengalen en de Indische Oceaan hadden afgezet.

— Port Blair bericht, dat de typhoon zich precies boven de stad heeft genesteld. De snelheid bedraagt op het ogenblik vier honderd kilometer per uur en hij zakt af in Zuid-Oostelijke richting. Wij zelf zitten vlak bo-

ven de eilanden.

— Merken ze op de eilanden zelf iets van de typhoon? vroeg Templar.

— Ja, er is ontzettend veel schade aangericht, doch ze zijn van mening, dat de crisis voorbij is.

— Is er een landing op het water mogelijk?

— Volkomen uitgesloten. De typhoon is te laag gezakt en de zee is op dit ogenblik ontembaar.

— Dan zit er niets anders op dan proberen omhoog te klimmen en boven de typhoon uit te komen.

— Maar de motoren werken niet meer zoals het behoort, sir, stribbelde James tegen. Bovendien zijn de hoogteroeren zwaar beschadigd, zodat we nooit omhoog zullen komen.

— Ik zal het voor de wind uit proberen, James. Maak je geen zorgen.

— Juist toen ik het bericht door had gekregen werd de verbinding verbroken. Ik veronderstel, dat de antenne weggeslagen is. Het toestel blijft volkomen dood.

— Geeft niet, James. Let op, ik zal proberen omhoog te klimmen.

Templar trok de stuurknuppel zover mogelijk tegen zijn buik, waardoor de motoren plotseling heftig begonnen te sputteren. De neus van het vliegtuig werd ietswat opgetrokken en heel langzaam steeg de „Hurricane” omhoog. Maar Templar had al spoedig gezien, dat James gelijk had gehad. De hoogteroeren waren dermate beschadigd, dat hij niet hoger dan twaalf honderd meter kon komen, althans volgens de instrumenten. Maar Templar was van mening, dat ze nog geen vijf honderd meter boven de zeespiegel zaten, hetgeen hij echter niet vertelde.

Na verloop van tijd werd het iets lichter om hen heen. De wolk, die hen nu reeds een half uur omringd had scheen ijler te worden en het daglicht kreeg wat meer gelegenheid de cockpit binnen te dringen.

— Ga eens kijken hoe de vrouwen het maken, James. Geef ze wat hartigs te drinken, wil je?

De trouwe James verdween naar de cabine en keerde even later terug met de boodschap, dat Ophelia flauw was gevallen en dat Charles zich op uitnemende wijze met de verzorging der beide vrouwen had belast.

— Kijk eens naar beneden, James. Daar heb je de golven van de oceaan. Zou jij daarop een landing durven maken?

Beneden de machine tekende zich het

grauwe water van de oceaan af, dat woest omhooggezwiept werd. Witte schuimkoppen tekende zich af tegen de donkere achtergrond en naar schatting bereikten de golven een hoogte van twintig meter.

— Neen, sir, antwoordde de reus, die weer aan 't stuurwiel had plaatsgenomen. De zee is te woest om de „Hurricane” er op te zetten. Kunnen we niet boven de waterspiegel verder vliegen? Het wil me voorkomen, dat de typhoon hier minder hevig is.

— Dat geloof ik ook, James. Probeer eens nauwkeurig onze positie te bepalen. Hoever zitten we van de eilanden af?

James verdween weer naar de marconisten-cabine en keerde een vijftal minuten later terug met de boodschap, dat ze op ongeveer veertig kilometer van de eilanden vlogen.

— Achter ons of voor ons? vroeg Templar

— We vliegen in zuidelijke richting de Nicobaren-eilanden tegemoet, sir, antwoordde de reus. Hebt U de drijvers uitgekapt?

— Ja, James, al een kwartier geleden. Ik zal proberen de kist op de golven neer te zetten. Ik verbeeld me, dat de golven wat kalmer worden. Vind je ook niet?

— Ik geloof, dat het verbeelding is, sir, antwoordde James, die ingespannen naar omhoog tuurde. In ieder geval zijn we die wolk kwijt. Daar gaat hij, op ongeveer twintig kilometer voor ons. Er is misschien een kans, dat de storm weldra afneemt.

— Om plaats te maken voor regen, hè? Kijk maar eens naar boven.

James en Templar keken samen naar de hemel, die donkerder was dan ooit. Zware, grauwe wolken dreven met grote snelheid boven de machine en nauwelijks had Templar zijn veronderstelling uitgesproken of de eerste regendruppels kletterden met veel lawaai tegen de ruiten van de cockpit.

— Ik geloof, dat die druppels zo groot zijn als eendeneieren, zei James. We vallen met recht van de regen in de drup.

— Maar nu hebben we tenminste een redelijke kans, dat de storm gaat liggen.

Nog geen minuut later beukten zware slagregens tegen de „Hurricane”. Het werd een werkelijk nooweer. De regen nam zulke vormen aan, dat het zicht totaal tot een minimum teruggedrongen werd. Men kon nog geen vijf meter voor zich uitkijken. De storm was weliswaar gaan liggen en de typhoon volkomen afgedreven, doch de enorme slagregens, die vooral in Voor- en Achter-Indië zo berucht waren, zetten de strijd van de elementen tegen de mens voort.

In ieder geval bleven de motoren dienst doen en Templar vergde zo min mogelijk van de roeren. Voorzichtig liet hij de machine iets op zijn kant glijden en dook in een cirkel omlaag om terug te vliegen naar de Andamanen-eilanden.

Plotseling kreeg de machine een schok en onmiddellijk daarop begon hij te dansen.

— We zitten op het water sir, riep James uit. We zijn gered, denk ik.

Templar had geen tijd om antwoord te geven. Hij wiste de beslagen ruiten schoon en tuurde om zich heen terwijl hij de motoren afzette. Nu weerklonk duidelijk het gieren van de storm. Ze deinden inderdaad op de golven, die nog lang niet tot bedaren waren gekomen, alhoewel er zo goed als geen gevaar meer bestond voor omslaan.

— Er zal niets anders opzitten dan hier te blijven rondrijven en te wachten totdat de regens zijn opgehouden. We hebben nog geen vijf meter zicht en ik voel er weinig voor om te dicht bij de eilanden te komen en de kans te lopen op de rotsen te worden stukgeslagen. Laten we maar naar de cabine gaan om iets te drinken, James. Het grootste gevaar is voorbij.

De beide mannen hesen zich uit de stuurstoelen en gingen de cabine binnen, waar Ophelia juist bezig was uit haar bewusteloosheid bij te komen. Ze sloeg de ogen op en keek een beetje wezenloos naar haar echtgenoot, die op zijn knieën voor de rustbank over haar heengebogen lag.

— Laat eens kijken, Charles, zei John Templar, die een uitstekend arts was.

Hij voelde de pols en knikte tevreden.

— Een beetje overspannen, zei hij dan. Komt zo wel weer bij. Giet haar wat whiskey tussen de lippen. En, Maryse, hoe maak jij het? Dat was een aangename afwisseling, hè, na een eentonige reis.

— Wat je aangenaam noemt, vond de jonge Française, die verlicht ademhaalde, nadat ze gemerkt had dat de vliegmaschine op de golven was neergezet. Ik heb duizend angsten doorgestaan.

— Kom, kom, je hoeft je nu geen angsten meer te maken. Als ik me niet vergis, hebben we het ergste gehad. Zodra de storm is gaan liggen zullen we trachten het één of andere eiland te bereiken en aan land gaan teneinde de „Hurricane” te herstellen.

— Is er veel beschadigd? vroeg Charles belangstellend.

— Veel is het woord niet, antwoordde Templar. Maar in ieder geval voldoende om

ons te beletten de reis voort te zetten. De hoogteroeren weigeren hun dienst, de motoren draaien niet regelmatig en verscheidene instrumenten zijn uit hun evenwicht geslagen. Bovendien is de radio onklaar geraakt.

Ophelia kwam nu snel bij en een kwartier-tje later zat ze op de rustbank overeind.

— Dat was een aardig tochtje, hè? zei ze zwakjes. Ik zal het mijn hele leven niet vergeten. Gek eigenlijk, dat ik me zelf niet meester kon blijven en bewusteloos viel. We hebben toch boven China nog eens zoiets dergelijks aan de hand gehad, niet waar, John?

— Zeker, dat was vlak voor ons avontuur met die Chinese zeeroevers. Toen geraakten we in een taifoen, die me meer angst bezorgde dan deze. Enfin, we doen maar beter om er niet meer over te praten. Als ik me niet vergis was James van plan iets te eten voor ons klaar te maken, niet waar, James?

De reus knikte eenvoudig en zei:

— Het is vier uur in de middag, sir. Moet ik de thee serveren?

— De thee? Neen, James, laten we voor deze keer maar eens van de tijd afwijken en maak een stevige, warme maaltijd voor ons gereed. Ik geloof, dat ieder van ons daar wel mede gebaat zal zijn. Intussen zullen wij een klein hartversterkertje gebruiken. Zeg, Charles, ga jij eens kijken wat er met de radio aan de hand is. Wanneer de antenne werkelijk weggeslagen is, zou je allicht naar buiten kunnen gaan om deze te repareren.

— Je noemt nogal een prettig werkje op, John, antwoordde de jongeman. Het weer is buiten heus nog niet zo aangenaam als jij wel denkt.

— Mijn beste Charley, vermaande John zijn vriend, het is van het allergrootste belang, dat de radio zo spoedig mogelijk hersteld wordt. We moeten ons onmiddellijk met de buitenwereld in verbinding stellen ten einde contact op te nemen met de autoriteiten in Port Blair. Ik zal inmiddels proberen onze positie zo nauwkeurig mogelijk te bepalen.

Charles verwijderde zich en trok zich terug in de cabine van de marconist om met de herstelwerkzaamheden van de radio te beginnen.

Maryse schonk enkele glazen whiskey in, terwijl James in het kleine, elektrische keukentje bezig was met het openen van blikjes.

— Hoe lang zou het duren, John, voor we onze reis voort kunnen zetten? vroeg Maryse, nadat ze van haar whiskey genipt had.

Templar haalde nonchalant de schouders op en stak een sigaret aan.

— Ik heb er geen idee van, Maryse, antwoordde hij. Misschien een dag of drie. Het ligt er aan wat er precies met de motoren aan de hand is. Ik ben bang, dat we ze helemaal uit elkander zullen moeten nemen. En dan hebben we voorlopig nog wel de tijd.

— Zijn die eilanden bewoond waarover je sprak?

De Andamanen-eilanden? Zeker, zijn die bewoond. Althans de meest. De hoofdstad is Port Blair met ongeveer een paar duizend inwoners. Vroeger gebruikten wij deze eilanden, die Engels bezit zijn, als deportatieoord voor zwaar gestrafte Engelsens. Tegenwoordig zijn die verbanningsoorden opgeheven, geloof ik. In ieder geval zitten we er niet ver vandaan en zodra Charles de radio hersteld heeft zullen we proberen, met de autoriteiten in Port Blair in contact te komen.

Vanuit de keuken klonk nu een vrolijk gezang, terwijl de geur van gebakken eieren en bradend vlees de cabine binnenstroomde. Vanuit de marconistencabine hoorde men een eentonig getuut, waaruit bleek, dat de levensgeesten van de radio ook weer opgewekt waren.

***

HOOFDSTUK II.

Waarin de vrienden op koffievizite gaan en een levende invitatie ontvangen om een bezoek te brengen aan het paleis van het Grote Opperhoofd van Gyiri.

Gyiri is één der kleinste eilandjes van de Andamanen-groep aan de meest zuidelijke punt van de archipel. Het was dicht bebost en erg heuvelachtig. Aan de Zuid-Oost kust van het eilandje, aan de rand van het vlakke strand, stond een eenvoudige blokhut van westerse makelij. Er zat één deur in en vier ramen, die met doorzichtig glas waren afgesloten. De vier vensters stonden open, evenals de deur.

Er zaten drie mannen in het grote vertrek. Door de vensters tuurden ze naar de zee zonder dat er één woord werd gesproken.

Op een afstand van ongeveer twee kilometer uit de kust dreef een watervliegtuig van ongemene constructie, dat langzaam naderbij kwam. De twee motoren draaiden en trokken de metalen vogel vooruit.

De atmosfeer in de hut was gedrukt. Langs één der wanden stonden drie houten bedden, die netjes opgemaakt waren. Verder stond er een modern radiotjestel, een soort buffet met

enkele flessen er op, een vierkante tafel en vier lederen fauteuils.

Een der mannen begon plotseling te spreken.

— Ik geloof, dat ze motorpech hebben, zei hij. Waarschijnlijk zijn ze gistermiddag in die typhoon geraakt en hebben ze een noodlanding moeten maken op het water.

— Zeg, zie je dat er een helioschroef boven op de romp zit? vroeg een ander. Ik heb nog nooit zo'n rare machine gezien.

— Kun jij de letters lezen, die er op staan, Travis?

De aangesprokene bracht opnieuw de sterke zoekijker, welke hij in de hand hield, aan het oog en tuurde aandachtig naar de zwarte letters, die op de neus van het vliegtuig stonden.

— „Hur...ri...cane, zei hij dan langzaam. Ja, dat staat er op. Hurricane. Lijkt me een Engelse of een Amerikaanse machine toe, Balzer.

— Mogelijk, antwoordde Balzer. Maar die naam zegt me niets, hoor. Duizenden buitenlandse toestellen dragen Engelse namen. Wat ben je van plan te doen als ze hier aan land komen? Ze helpen?

Travis haalde de schouders op en stak een sigaret aan.

— Weet ik nog niet. Het ligt er aan wie er in zit en hoeveel. We kunnen ze het beste de helpende hand bieden en doen alsof we hier aan het kamperen zijn. Vind je ook niet, Maclee?

Maclee knikte instemmend. De drie mannen hadden allen reeds de middelbare leeftijd overschreden. Ze zagen er vrij beschaafd uit en spraken op kalme toon.

— Hebben jullie er al eens aan gedacht, dat het helemaal niet ongerieflijk zou zijn wanneer wij zelf een vliegtuig hadden. Tot dusver hebben we alles met Travis' jacht moeten doen. Welke voordelen biedt een vliegtuig niet?

Travis' ogen waren langzaam verder open gegaan en hij keek Maclee onderzoekend aan.

— Een eigen vliegtuig, zeg je? herhaalde hij langzaam. Verduiveld nog aan toe Maclee, dat is een heel handige opmerking van je. Een eigen vliegtuig, dat is precies wat wij nodig hebben. Maar...

— Wat maar? vroeg Maclee.

— Maar wie moet een vliegtuig besturen? Ik zou niet weten hoe je zo'n ding op gang brengt.

— Laat dat maar aan mij over, antwoordde

Maclee. Ik ben de hele oorlog vliegenier geweest en weet er dus wel een beetje van. Hè, wat zou ik weer eens graag achter zo'n stuurknuppel gaan zitten. Alleen vraag ik me af waarom er een helioschroef op die „Hurricane" zit. Een watervliegtuig met een helioschroef. En... kijk eens goed, Travis, het heeft een normaal landingsgestel... twee ingetrokken wielen. Dat is wel het vreemdste toestel, dat ik ooit gezien heb, twee wielen, twee drijvers en een helioschroef. Begrijp jij dat, Travis?

— Hoe zou ik dat moeten begrijpen? antwoordde Travis geërgerd. Ik heb van mijn leven nog nooit in een vliegtuig gezeten. Jij moet dat weten. Kijk eens, ze komen regelrecht op ons strandje af, jongens. Zullen we naar buiten gaan en hen wenken? Doe je riemen met je revolvers om. We zullen eerst zien wat voor lui er in zitten. Het kunnen wel regeringsmensen zijn. Dan doen we natuurlijk niets en proberen we ze zo spoedig mogelijk te lozen.

De drie mannen stonden op van de bank, die voor de venster stond en deden hun lederen riemen om, waaraan zware revolvers bengelden. Achter elkaar liepen ze door de deur naar buiten en gingen het strand op.

Het was warm buiten. De zon wierp haar verzengende stralen naar de aarde en het zand was gloeiend heet.

Travis liep voorop en bleef vlak aan de branding staan. Hij zwaaide met zijn arm en bijna onmiddellijk werd er door het raampje van de cockpit van de „Hurricane" een hand met een witte zakdoek gestoken, die het teken beantwoordde.

— Er zitten twee mannen in de cockpit, merkte Maclee op. Misschien zitten er in de cabine nog een stuk of wat. Het is een vreemd soort machine, hoor.

Een half uur later zette John Templar de „Hurricane" op het strand. De drijvers schoven schurend over het natte zand en vlak daarop stond de vogel stil.

De eerste, die uitstapte, was de Grote Avonturier zelf. Hij liet zich langs de benen van de drijvers omlaagzakken en stond even later op het strand van Gyri, waar hij door Travis, Balzer en Maclee opgewacht werd.

— Wel, wel, zei hij, ik had nooit verwacht hier blanken aan te treffen. Bent u soms Engelsen?

— Wij zijn Amerikanen, antwoordde Travis. Mijn naam is Travis en dit zijn mijn vrienden Balzer en Maclee.

— Prettig kennis met u te maken, ant-

woordde Templar. Ik ben Sir Neville Carlisle uit Londen. Wij zijn gistermiddag in een typhoon geraakt, welke ons dwong op het water te landen. De hele verdere dag en de daarop volgende nacht hebben we doelloos rondgedreven totdat we vanochtend de motoren op gang konden krijgen en hierheen varen. Wij hebben echter nogal wat schade aan de machine opgelopen en zouden genoodzaakt zijn deze eerst te herstellen alvorens wij onze reis zullen kunnen voortzetten.

— Waarheen bent u op weg, als ik vragen mag, zei Travis.

— Wij waren op weg naar Batavia, antwoordde Templar.

— Bent u met veel mensen?

— Ons gezelschap bestaat uit twee dames en drie heren, waaronder mijzelf. Als u er geen bezwaar tegen hebt, zal ik mijn vrienden verzoeken uit te stappen.

— Gaat gerust uw gang, Sir Neville, antwoordde Travis. Wij zullen wel een handje helpen om de dames op het droge te brengen.

Travis en zijn mannen volgden de avonturier over de drijvers naar de deur van de cabine, die inmiddels door Charles reeds geopend was. Hij liet zich op de drijvers zakken, ving achtereenvolgens Ophelia en Maryse op, terwijl James als laatste de machine verliet.

Eenmaal weer op het strand, werden de beide gezelschappen aan elkander voorgegesteld en gingen Travis en zijn mannen de anderen voor naar hun blokhut, waar zij onthaald werden op dampende koffie, die Maclee haastig had gezet.

— Bent u soms kolonisten? vroeg Templar de Amerikanen.

— Neen, dat niet precies, antwoordde Travis, die steeds het woord deed voor zijn vrienden. Om u de waarheid te vertellen hebben wij een paar maanden geleden met ons jacht schipbreuk geleden in de omgeving van dit eiland. We liepen aan de andere kant op de rotsen en kwamen met veel moeite aan land. Inmiddels hebben we ons jacht weer volkomen weten te herstellen, doch gedurende de tijd, die deze werkzaamheden in beslag nam, zijn wij van het eiland gaan houden. Het is hier rustig en de bevolking, die maar klein in getal is, heeft zich zeer gastvrij tegenover ons gedragen. We bemoeien ons niet veel met hen en zij niet met ons. We leven van de visvangst en de jacht, maar er zal wel weer eens een tijd komen waarop we Gyri zullen verlaten om naar de bewoonde wereld terug te keren.

— Het leven op zo'n klein eiland lijkt me heerlijk, merkte Ophelia op. Je hebt niets te maken met conventies en kunt precies doen en laten wat je wilt.

— Ik weet niet of het jou wel zou bevallen, Ophelia, antwoordde Charles van zijn koffie drinkend.

— Hoeveel inwoners heeft Gyri ongeveer? wilde Templar weten.

— Ruim vier honderd, antwoordde Travis. Het zijn vriendelijke en eenvoudige mensen, die op een hoge trap van beschaving staan. Wij spreken weliswaar hun taal niet, doch er is een soort onder-opper-hoofd, dat een tijdje in Port Blair geweest is en zich aardig in het Engels verstaanbaar weet te maken. Ze leven — net als wij — van de jacht en de visvangst. Zij hebben evenals vele andere stammen een eigen godsdienst, welke met veel ceremonieel wordt beleden. Op het hoogste punt van het eiland staat een reusachtige tempel, die ze de Tempel des Doods noemen. Men vertelde ons, dat wij overal op het eiland konden gaan en staan, doch dat wij nimmer zouden moeten proberen om de heuvel te beklimmen en de tempel betreden. Wij zouden dan niet terugkeren van die tocht en een verschrikkelijke dood sterven. Een van onze vrienden, Patrick genaamd, ging echter zes weken geleden op eigen houtje toch naar boven. Hij kwam nooit terug... en de bevolking moest ons met geweld tegenhouden, anders waren wij hem gaan zoeken en zouden ook wij niet meer teruggekomen zijn.

— Maar een tempel is toch een bedehuis, waar het volk samenstroomt om hun god te aanbidden? vond Templar. Waarom mag dan deze tempel niet betreden worden?

— Ik heb me er nooit erg in verdiept. Die primitieve volkeren houden er altijd van die geheimzinnige rituelen op na en je doet maar beter je er niet mee te bemoeien. Patrick is hiervan een deugdelijk bewijs...

Het bleef enige ogenblikken stil in de blokhut. Duidelijk drong het ruisen van de branding naar binnen. Men hoorde het fluisteren van de zeewind in de toppen der bomen en af en toe weerklonk de schreeuw van een exotische vogel. Templar staaarde in gepeins verzonken door één der vensters naar buiten. Zijn blikken gleden langs de gestrande „Hurricane" en zochten de horizon af. Er was iets in deze omgeving, dat niet in overeenstemming was met de werkelijkheid. Het was hem opgevallen, dat Travis regelmatig blikken van verstandhouding had gewisseld met Balzer en Maclee. En de woorden van Travis

hadden hem weinig geloofwaardig in de oren geklonken. In het bijzonder had de verklaring betreffende de Tempel des Doods zijn argwaan opgewekt. Het was volkomen in strijd met ieder gebruik — waarook ter wereld — dat een tempel niet betreden mocht worden door de bevolking. In alle landen, welke hij bereisd had, had hij tempels gezien en bezocht. En die tempels, waar hij als vreemdeling geen toegang had gehad, waren toch in ieder geval toegankelijk geweest voor de inheemsen.

Hoe langer hij over dit geval nadacht des te sterker werd de achterdocht tegen deze drie mannen, wier verhaal over de schipbreuk hem al even fantastisch voorkwam. Wat zochten deze drie Amerikanen op het eiland Gyri? Wat weerhield hen er van terug te keren naar de Verenigde Staten indien zij werkelijk schipbreuk hadden geleden?

Plotseling voelde hij een onbedwingbaar verlangen in hem opkomen om een bezoek te brengen aan de Tempel des Doods. Hij zou en hij moest het geheim van dit bedehuis ontsluiten en te weten komen wat Travis en zijn mannen in het schild voerden.

— Was u maar met vier man op dat jacht, Mr. Travis? vroeg hij plotseling. Het wil me voorkomen, dat een zeewaardig jacht toch wel meerdere handen nodig heeft.

Weer wierp Travis een blik in de richting van zijn vrienden. Doch onmiddellijk antwoordde hij:

— Neen, we waren in totaal met twaalf man. Balzar, Maclee, Patrick en ik en verder nog acht man personeel. Het personeel houdt verblijf op het jacht en is nog bezig met diverse herstelwerkzaamheden. Wij hebben hier deze blokhut gebouwd omdat deze kant van het eiland mooier is dan de rotskust waar het jacht ligt. Van hieruit ondernemen wij onze stroomtochten en bovendien hebben we hier minder contact met de bevolking, die meer aan de andere kant woont.

Templar's blikken bleven rusten op de zware revolvers, die op de heupen der drie mannen bengelden. Hij kon zich niet voorstellen, dat zij met deze wapens op jacht gingen. En in de hele blokhut was geen geweer of karabijn te bespeuren.

Het scheen, dat James de gedachten van zijn meester had kunnen volgen. Ook hij had argwaan opgevat tegen de drie Amerikanen, al bleef hij volharden in het stilzwijgen.

— Wel, ik geloof, dat wij van onze kant genoodzaakt zullen zijn een dergelijke hut te bouwen in afwachting van het herstel van

onze machine, zei Templar. Het is best mogelijk, dat de reparatie enkele weken in beslag zal nemen.

— Bent u in staat het toestel zelf te repareren? vroeg Maclee plotseling.

— Zeker, antwoordde Templar. Mr. Parker en ik hebben de machine geheel zelf gebouwd en wij zullen dus wel weten te herstellen wat de typhoon vernielde.

— Het is wel een zeer bijzondere machine, hè? ging Maclee voort. Twee wielen, twee drijvers en een helioschroef.

— Inderdaad, antwoordde Templar onverschillig. Maar u ziet welk een voordeel deze bijzonderheid biedt. Stel nu eens, dat wij alleen maar wielen onder de machine gehad hadden. Hoe hadden wij dan op de zee moeten landen? Ik zal trachten de drijvers in te trekken zodat de machine op zijn wielen komt te staan, waardoor wij hem misschien met behulp van de bevolking wat verder op het strand kunnen trekken.

— Ik vrees, dat u geen gebruik zult kunnen maken van de bevolking, merkte Travis op.

— Waarom niet?

— Zij hebben nog nooit een vliegtuig gezien en zullen zeker niet naderbij durven komen. Indien u wenst, kunt u het personeel van mijn jacht gebruiken indien wij het zelf niet voor elkaar kunnen brengen. Denkt u dat u er in zoudt slagen van het strand af te starten?

— Neen, dat zeer zeker niet, antwoordde Templar. In de eerste plaats is de grond veel te zacht, het zand is te mul, en bovendien is de rechte afstand te kort. Men kan onmogelijk met een bocht starten. Maar ik wil de machine op het strand trekken teneinde te voorkomen, dat ze door de woeste branding beschadigd zal worden.

— Wij zouden u eventueel met ons jacht naar Port Blair kunnen brengen, stelde Travis voor. Daar hebt u een luchtverbinding met het vaste land. Tenminste, als u haast mocht hebben.

— Uw aanbod is zeer, zeer vriendelijk, Mr. Travis. Ik ben u uiterst erkentelijk. Maar gelukkig bevinden wij ons in dezelfde positie als u en uw vrienden. Wij hebben geen haast. En het zou me geenszins onaangenaam zijn enkele maanden op dit eiland te vertoeven. O, u behoeft niet bang te zijn, dat wij u in de weg zullen lopen. Wij zullen uiteraard een ander strand opzoeken, zodat wij geen last van elkaar zullen ondervinden.

Travis knikte slechts en gaf geen antwoord.

Balzer zat een beetje roekeloos met zijn revolver te spelen en Maclee sneed met een kapmes stukjes hout van de tafel.

Travis stond plotseling op en onmiddellijk volgden zijn mannen zijn voorbeeld.

— Kom, zei hij, we zullen u voorlopig wat met rust laten. Wij waren juist van plan even naar ons jacht toe te gaan toen wij uw machine in het oog kregen. Tegen de middag zijn we wel weer terug. Maak het u intussen gemakkelijk en doet alsof u thuis bent. Tot straks, dames en heren. . . .

Hij knikte met het hoofd en liep door de deur naar buiten, op de voet gevolgd door zijn vrienden. Templar keek hen na over het strand totdat ze achter een bocht verdwenen waren.

Het bleef geruimen tijd stil in de blokhut. Iedereen had waarschijnlijk reeds gemerkt, dat er iets niet in orde was met Travis en zijn mannen, doch niemand durfde het eerst zijn mening uit te spreken. Charles en Templar keken elkaar even doordringend aan, een blik, die meer zegde dan tientallen woorden.

Ik geloof, dat wij elkaar wel begrijpen, hè, Charley? zei Templar zachtjes.

— Ja, wat ik er precies van denken moet weet ik ook niet. Maar het is een feit, dat er iets niet in de haak is met deze Amerikanen. Ik ben van mening dat ze iets uitvoeren op dit eiland. En jij bent natuurlijk van plan uit te vinden wat dit is. Niet waar?

— Precies, ouwe jongen, en ik wil ook weten wat die Tempel des Doods er mee te maken heeft. We zullen echter heel voorzichtig tewerk moeten gaan, want indien Travis de waarheid heeft gesproken, zijn er nog acht mannen op het jacht. Acht mannen, die waarschijnlijk elk een zware revolver op de heup dragen. Bovendien bestaat de kans, dat zij de hele bevolking achter zich hebben. Het is dus oppassen geblazen. James, ga jij eens naar het vliegtuig terug en haal voor ieder van ons een revolver met patronen en een karabijn. Dat zijn dingen, die we op het ogenblik waarschijnlijk harder nodig zullen hebben dan voedsel. Travis en zijn mannen hebben zich natuurlijk verwijderd om het geval te bespreken en het is niet uitgesloten dat op dit ogenblik ons doodvonnis wordt uitgesproken. Maar we zullen voor ons leven vechten, lui. Ik ben nog lang niet van plan om me door mannetjes als Travis over hoop te laten schieten. Wat jij, James?

— Nooit, sir. We zullen vechten als leeuwen. Ik zal onmiddellijk de wapens gaan

halen.

De reus verdween naar buiten en keerde naar de „Hurricane” terug. De vier vrienden bleven inmiddels zwijgend achter en luisterde in gedachte naar het ruisen van de branding op het strand.

— Is de radio weer helemaal in orde, Charley? vroeg Templar plotseling.

— Ja, zender en ontvanger werken weer uitstekend.

— Dan zouden we in het laatste geval met Port Blair in contact kunnen komen, teneinde assistentie te verkrijgen. Port Blair ligt ongeveer twee honderd kilometer hier vandaan en ik neem aan, dat ze daar wel de een of andere torpedojager zullen hebben liggen. In ieder geval toch wel enkele vliegtuigen, dacht je ook niet?

— Ik weet niet of de Andamanen-eilanden een militaire bezetting hebben, John. En als die er wel is, dan toch zeker niet meer dan enkele tientallen manschappen. Eigenlijk had één van ons Travis en zijn mannen moeten volgen.

— Neen, Charley, dat zou totaal verkeerd geweest zijn. We mogen niet de indruk wekken, dat we aan hun woorden twifelen of iets in de gaten hebben. Hierdoor zullen zij alleen maar tot snel handelen worden aanzet met het gevolg, dat wij nooit de gelegenheid zullen krijgen om de waarheid omtrent de Tempel des Doods te vernemen en de kans lopen vanuit een hinderlaag te worden neergeschoten. Waarom dragen Travis en zijn mannen anders revolvers? De bevolking is zo vriendelijk en voorkomend hebben ze zelf gezegd. Ze kunnen onmogelijk met revolvers op wild jagen en dus dragen ze deze wapens teneinde zich te verdedigen tegen onwelkome vreemdelingen of nieuwsgierigen.

— Ik ben van mening, dat het een smokkelaarsbende is, zei Maryse. Ze hebben op het eiland natuurlijk een grote opslagplaats waar ze al hun waren verbergen.

— Waarom zouden ze juist naar Gyiri smokkelen? vond Charles. Er zijn hier geen blanken. Of bedoel je dat het meer een tussenstation is tussen de Verenigde Staten en India bijvoorbeeld.

— Toch is dat idee nog niet zo gek, vond Ophelia. Neem eens aan, dat zij bijvoorbeeld whiskey of gin vanuit de Verenigde Staten smokkelen en ze hier opslaan. Op gezette tijden brengen ze kleine ladingen van hieruit naar de Zuidelijke punt van Birma, een afstand van misschien driehonderd kilometer.

— Het idee is zeer aannemelijk, vond

Templar, maar toch ben ik van mening, dat er iets geheel anders achter zit. De Tempel des Doods neemt wel degelijk een plaats in in het kader van hun werkzaamheden. Zij gebruiken de tempel niet als opslagplaats voor smokkelwaren of iets dergelijks, maar voor iets geheel anders.

— Voor wat dan? vroeg Maryse.

— Dat weet ik juist nog niet, kindjef. Maar ik ben van plan er achter te komen en indien jullie wilt kun je meedoen.

— Hebben wij je wel ooit in de steek gelaten? vroeg Charles enigszins beledigd.

— Dat niet. Maar meestal hebben jullie allerlei bezwaren van de meest uiteenlopenden aard. In de eerste plaats moeten we vriendschap zien te sluiten met de bevolking. Wij moeten hun vertrouwen zien te winnen, ook al is Travis in staat om hen tegen ons in het harnas te jagen. In de tweede plaats moeten we proberen te ontdekken waar het jacht van Travis ligt en of er inderdaad nog acht mannen aan boord zijn. En ten laatste geldt onze belangstelling de Tempel des Doods, die op de heuvel ligt. Wij zullen dit onderwerp tot het laatste bewaren aangezien wij misschien reeds eerder te weten kunnen komen welke plaats de tempel inneemt in de plannen der Amerikanen.

Op dat ogenblik keerde James terug met vijf revolvers, vijf karabijnen en een grote trommel patronen. Ieder deed zijn koppel om, stak een aantal patronen bij zich en hing de revolver in het foudraal. De karabijnen werden tegen de muur geplaatst, zodat ze onmiddellijk gegrepen konden worden.

— Niets bijzonders gezien, James? vroeg Templar toen iedereen weer gezeten was.

— Ja, sir. Juist toen ik het vliegtuig weer verliet, zag ik vlak bij de bocht op het strand een zestal mannen staan.

— Inlanders?

— Ja, sir. Inlanders. Ze waren donkerbruin en droegen alleen maar kleine schortjes van gevlochten riet of zoiets. Ze zagen er nogal netjes uit, om het zo maar eens te zeggen. Toen ze zagen, dat ik hun in de gaten had, draaiden ze zich om en verdwenen in het bos. Maar toen ik over de drijvers naar het strand liep, had ik het gevoel alsof honderden ogen vanuit het bos op me gericht waren. Ik keek en zocht, doch kon niets ontdekken en toch voelde ik die ogen, sir. Het was alsof hun blikken in mijn vlees brandden.

— Het verwondert me niets, dat we door de inlandse bevolking bespionneerd worden. Dat is een gebruikelijk verschijnsel. Waar-

schijnlijk zijn ze door Travis gewaarschuwd. Misschien ook niet. In ieder geval werden ze aangetrokken door het vliegtuig, dat op het strand stond. Ik geloof niet, dat we van de bevolking iets te vrezen zullen hebben, tenzij — zoals ik reeds zei — Travis hen tegen ons opzet. En daar zie ik hem wel voor aan.

— Ik stel voor, dat we vanmiddag op zoek gaan naar het dorp waar ze wonen en dat we om een onderhoud vragen met het opperhoofd, wiens gast wij uiteindelijk zijn. Hij zal ons wel niet vragen naar paspoorten of visa, maar toch lijkt het me beter hem van onze aanwezigheid op de hoogte te stellen.

— Ik was reeds hetzelfde van plan, Charley, antwoordde de avonturier. Laten we afspreken, dat we na de lunch op weg gaan. Misschien zijn Travis en zijn mannen voor die tijd reeds terug zodat zij ons de weg kunnen wijzen. Komen ze niet bijtijds terug of weigeren ze ons te helpen, dan gaan we alleen op zoek. Ik kan me niet voorstellen, dat de inboorlingen ons eenvoudig zullen vermoorden. Intussen lijkt het mij het verstandigst, dat James bij de machine blijft en reeds een aanvang maakt met het zuiver stellen van de instrumenten en het controleren van de roeren. We mogen onder geen enkele voorwaarde de „Hurricane” alleen laten. Niet, dat ik bang ben, dat Travis en zijn mannen er mee vandoor zullen gaan, want zij zouden nooit in staat zijn hem van de grond te krijgen, zelfs al zouden ze een gewoon vliegtuig kunnen besturen. Maar de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat ze zullen trachten de machine te vernielen teneinde ons te beletten het eiland te verlaten. Ze beschouwen ons natuurlijk als lastige bezoekers, die thans van hun aanwezigheid op het eiland op de hoogte zijn. En hoogstwaarschijnlijk zullen zij willen voorkomen, dat wij hierover later zullen gaan spreken. Dus James blijft bij de machine en stelt de instrumenten reeds af. Inmiddels gaan de vrouwen en Charley en ik op weg naar het opperhoofd om hem onze geloofsbrieven te overhandigen. Wat denken jullie daarvan?

— Uitstekend, vond Charley. Maar vind je het wel vertrouwd om James helemaal alleen achter te laten?

— Natuurlijk. James staat zijn mannetje. Bovendien zal hij in de cockpit zitten vanwaar hij het hele strand onder vuur kan houden. Neen, dat kun je gerust aan James overlaten, hoor. Ik maak me meer bezorgd over de vrouwen dan over James.

— Laat de vrouwen dan ook in de machine

bij James achter, stelde Charley voor. Doch dit voorstel scheen de dames geenszins te bekoren.

— Daar denken wij niet aan, zei Ophelia. Dacht je dat wij als kinderen behandeld wenssen te worden? Wanneer jullie naar het opperhoofd gaan, gaan wij mee. En als jullie geen prijs stelt op ons gezelschap, dan gaan we op ons eigen houtje. Niet waar, Maryse?

— Vanzelfsprekend, antwoordde de charmante Française. Wij hebben heus de mannen niet nodig om bij het opperhoofd toegelaten te worden.

Plotseling slaakte Ophelia een gil. Met opengesperde ogen en haar hand voor de mond geslagen staaarde ze naar het venster.

De vrienden volgden haar blikken en zagen een zwart hoofd, dat naar binnen stak.

Het was een jonge inlander van omstreeks dertig jaren. Het zwarte haar lag netjes gekamd naar achteren. Hij was gladgeschoren en zijn zwarte ogen fonkelden als diamanten.

Templar stond op en met zijn rechter hand op de kolf van zijn revolver liep hij naar het venster.

— Hallo, zei hij vriendelijk.

— Heer mij nemen niet kwalijk, zei de man in gebroken Engels, ik komen tot u met boodschap van opperhoofd. Grote opperhoofd u verzoeken hem bezoeken in zijn paleis. Uw vrienden meekomen en hij u zullen ontvangen. Ik u brengen en gij mij volgen. Grote opperhoofd hele goede mens en zeer vriendelijk zijn voor blanken.

Templar draaide zich om en zei tot zijn vrienden:

— Hebben jullie dat gehoord? Het opperhoofd nodigt ons een kopje thee bij hem te komen drinken. Wat denken jullie er van? Ik geloof niet dat we vanmiddag iets anders te doen hebben, wel, Charley?

— Neen, wat mij betreft kunnen we gaan, hoor. Vraag eens of het ver lopen is. Trams zullen hier wel niet rijden.

Templar wendde zich weer tot de inlander.

— Is het ver lopen naar het paleis van het Grote Opperhoofd?

— Een kwart uur, antwoordde de man. U onmiddellijk meegaan?

— Is er zo'n haast bij, vriend? vroeg Templar.

— Grote Opperhoofd u met ongeduld verwachten, heer. U niet komen hij zal zijn boos en u laten halen.

— Oho, dat klinkt nogal als een soort bevel, hè? Enfin, we komen, vriend.

Templar gaf zijn vrienden een wenk mee

naar buiten te gaan en toen begon de tocht door de wildernis naar het paleis van het Grote Opperhoofd.

***

HOOFDSTUK III.

Waarin vetgemeste varkens en blatende schapen om het hoekje kijken en na een kort, maar vorstelijk intermezzo de hoofdrollen vertolkt worden door Goliath en David.

Aan de Oostkust van het eiland Gyri bevonden zich steile rotsen, die op sommige plaatsen diep in zee staken en op vele punten inhammen vormden, welke veel weg hadden van de Noorse fjorden. In één van deze inhammen lag een wit, zeewaardig motorjacht van ongeveer vijftig meter lang. Het zag er schoon en welverzorgd uit. Er was geen strand in deze inham, doch wel bevond zich vlak boven de waterspiegel een klein rotsplateau van ongeveer zes bij twee meter. Aan het einde van dit plateau stond de rotswand, die steil omhoogrees en het jacht volkomen afsloot van het hart van het eiland, indien er niet door mensenheden een verbinding was gemaakt. Want tegen de steile rotswand stond een lange ladder, zoals deze door glazenwassers werd gebruikt. Hierlangs kon men de top van de ongeveer twintig meter hoge rotswand bereiken.

Het jacht scheen geheel verlaten. Het deinde rustig op de kleine golfjes van de zee en men hoorde het kabbelen van het water in de kleine groeven in de rotswanden. Af en toe knarste een ijzeren ketting waarmede het vaartuig lag vastgemeerd.

Dit oord ademde een indrukwekkende vrede, zoals men zelden elders op de wereld zou ontmoeten. Geen teken van leven was er te bespeuren, geen enkel geluid dan dat van de zee en de wind, doch plotseling werd deze geweldadige rust wreed verstoord door een uitbundige lach, die over het water wegstierf. Eensklaps werd de deur van één der hutten op het jacht opengeworpen en traden drie mannen naar buiten. Toen was het gedaan met de vrede....

Het waren Travis, Balzer en Maclee, die kennelijk iets meer gedronken hadden dan goed voor hen was. Hun gang was weliswaar kaarsrecht, doch uit hun manier van spreken en hun bewegingen kon men duidelijk bespeuren, dat de mannen onder invloed waren.

— Vooruit jongens, zei Travis, we gaan

aan land. Pas op, dat je niet in het water terecht komt.

Voorzichtig liepen de drie mannen over een smalle plank, die het jacht met het kleine rotsplateau verbond en klauterden toen achter elkaar langs de ladder naar boven. Travis kwam het eerst boven en hielp zijn vrienden een handje door ze over de rand heen te trekken.

Ze stonden op een vlak terrein, dat een vreemde indruk gemaakt zou hebben op Templar en zijn vrienden. In met gaas afgesloten ruimten zag men een honderdtal kippen en enkele hanen, die kakelend door elkaar liepen en zaadkorrels van de grond oppikten. In een ander hok stonden vier vetgemeste varkens, twee koeien, een stuk of zes schapen en een paar geiten. Kortom, een complete veestapel, zoals men op een moderne boerderij placht aan te treffen.

— Zijn de koeien al gemolken, Balzer? vroeg Travis, terwijl hij inspecterend langs de hokken liep.

— Ja, antwoordde Balzer. Ik zag tenminste de melk in het kombuis staan.

— Ik heb de bewaking van de tempel verdubbeld, vervolgde Travis. Met het oog op die Engelsen. Collijs zou nooit alleen tegen hun opgewassen zijn indien zij het in hun hoofd mochten halen, een onderzoek te gaan instellen naar de Tempel des Doods. Daarom heb ik Wilson er heen gestuurd. Met zijn tweeën zullen ze het wel kunnen houden, denk ik. Bovendien zullen we ze niet uit het oog verliezen.

— Ben je van plan ze naar het Opperhoofd te brengen? vroeg Maclee.

— Ik weet niet of dat wel raadzaam zal zijn, antwoordde Travis. Waarom zouden we slapende honden wakker maken. Wij zitten er goed in bij de inlanders. Misschien heeft die Sir Neville Carlisle iets door en zou hij roet in het eten kunnen gooien. Neen, we moeten zorgen, dat ze niet van het strand weggomen. Ze kunnen in onze blokhut slapen en wonen totdat hun machine gerepareerd is. We zullen ze met alles helpen en terwille zijn en hoe eerder ze opduvelen hoe liever het me is.

— Je wilt ze dus niet liquideren? wilde Balzer weten.

— Waarom zouden we vijf moorden plegen? Ik zie er het nut niet van in. Laten wij ons nu maar tot ons eigen werk bepalen en die Engelsen zou gauw mogelijk weghelpen. Ik geloof, dat het nette mensen zijn, die waarschijnlijk voor hun plezier op reis zijn. In

ieder geval blijf jij in de omgeving van de hut hangen, Maclee. Ik heb er lang over nagedacht maar ik wil geen vliegtuig hebben. Ik geef de voorkeur aan ons jacht. Het is lang genoeg goed gegaan en wanneer wij het vlugger wilden doen zouden we misschien lelijk onze neus stoten. Wie het onderste uit de kan wil hebben krijgt het lid op de neus, hè?

De drie mannen verlieten de „farm” en namen een smal bospaadje, dat kronkelend tussen hoge bomen en struiken voerde, en landwaarts leidde.

— Je hebt echter de kans, begon Maclee, dat de inlanders hun aanwezigheid gemerkt hebben en ze zelf naar het Opperhoofd brengen.

— Dan is er nog geen man over boord, antwoordde Travis. Tenslotte kennen wij het Opperhoofd al vijf maanden en ik geloof wel, dat wij een potje bij hem kunnen breken. Begin je in vredesnaam niet zenuwachtig te maken vanwege die domme Engelsen. Ik geef je de verzekering, dat ze mijn verhaaltje geloven. En blijkt het dat ze ons een poets willen bakken, dan kunnen we ze altijd nog eens... eh... een bezoek aan de Tempel des Doods laten brengen.

De drie mannen begonnen te lachen en bleven even staan toen ze aan een kleine, open vlakte kwamen. Vanachter de toppen der bomen was een machtig bouwwerk opgedoemd, dat hoog boven hun hoofden op een heuvel stond en fel schitterde in de stralen van de hete middagzon. De Tempel des Doods verhief zich statig, zoals ieder bedehuis dit doet. Het was opgetrokken uit grote stukken rotssteen, die amphitheatergewijze op elkaar waren gestapeld met een wiskundige nauwkeurigheid. Het geheel had veel weg van de tempels, zoals men ze bij honderden in India placht aan te treffen, tempels waar het Boedhistisch geloof beleden werd, maar toch waren er bepaalde afwijkingen, die deze tempel een geheel eigen karakter gaven. De schoonheid van het beeldhouwwerk, dat wellicht honderden jaren geleden door noeste en ijverige handen vervaardigd was, bezat een volmaakte schoonheid en getuigde van de hoge trap van beschaving waarop de oorspronkelijke bewoners van Gyri hadden gestaan.

Travis, Balzer en Maclee keken een ogenblik naar de Tempel des Doods en gaven elkander dan een knipoogje.

— Hij staat er nog, jongens, lachte Travis. Kom, laten we doorlopen. Het zal mij benieuw-

wen hoe onze Engelse vrienden het in hun nieuwe omgeving maken.

Het terrein begon langzaam te glooien en het pad werd minder goed begaanbaar. Dikke luchtwortels versperden op vele plaatsen de weg en soms moest men een hele omweg maken over scheefgegroeide boomstammen en dwars door ineengestregelde klimplanten.

— Het wordt toch eindelijk eens tijd, dat we dit pad een beetje moderniseren, vind je niet, Travis? vroeg Maclee. We lopen dit weggetje nu al vijf maanden en steeds weer klauteren we over die wortels en stammen heen. Laten we een stelletje inlanders aan het werk zetten met bijlen en zagen.

— Waarom zouden we dat doen? Juist omdat we deze weg al vijf maanden gaan, kunnen we er nog wel vijf maanden bij doen. We moeten die inlanders niet wijzer maken dan ze zijn. Als ze eenmaal weten waar ons jacht precies ligt, krijgen we de hele dag en nacht bezoek van nieuwsgierige blikken. En die kan ik missen als kiespijn. Ze hebben er niets mee te maken wat wij aan land brengen en in de Tempel des Doods opstapelen. Laat ze in de waan, dat we jagen en vissen en doe hen geen overlast aan. Jij hebt een hekel aan werken en zij ook. Als jij last hebt van die bomen, dan kap je ze maar zelf om.

Ze liepen een minuut of tien zijwend verder zonder dat iemand iets nieuws ten berde bracht met betrekking tot de Engelsen, die met hun vliegtuig gestrand waren. Doch plotseling hield Balzar zijn vriend staande.

— Zeg, Travis, wanneer komt de „Seawolf” uit Calcutta terug?

— Ik heb gisteren nog met Port Blair gesproken en Cummings vertelde me, dat de „Seawolf” in aantocht is en waarschijnlijk morgenvroeg hier zal zijn.

— Hebben ze wat aan boord?

— Ja. Weliswaar minder dan de vorige keer, doch ruimschoots voldoende om tevreden te zijn. En laten we nu in godsnaam doorlopen, anders komen we nooit meer bij de hut.

Van dat ogenblik af werd er geen woord meer gesproken. De mannen liepen achter elkander door de wildernis en verdiepten zich in hun eigen gedachten, die zich onophoudelijk geconcentreerd hielden op de vijf Engelsen, die die morgen aan land waren gekomen.

* * *

Na een tocht van ongeveer twintig minuten, bereikten Templar en zijn vrienden die door de tolk voorafgegaan werden, een open

ruimte in het oerwoud. In een grote kring stonden ongeveer honderd hutten, die opgetrokken waren uit dunne boomstammen en bedekt met bladeren en mos. Midden op dit plein bevond zich een soort van zandbak, zoals men op bewaarschooltjes placht aan te treffen.

De tolk leidde het gezelschap rond deze zandbak langs de vele hutten, die alle gesloten waren. Er was geen sterveling te bekennen en na de andere zijde van het plein bereikt te hebben, betrad men opnieuw het oerwoud. Het terrein begon nu langzaam te glooien en na ongeveer vijf minuten geklommen te hebben kwam men opnieuw op een open vlakte aan.

Aan het einde van het pad stonden twee mannen, gewapend met lange messen en speeren. Op het hoofd droegen zij de vreemdste versierselen, terwijl aan hun oren een aantal ijzeren ringen hingen. Ze waren op zeer kunstzinnige wijze getatoueerd op borst en armen en droegen een schootsvel van gevlochten bladeren.

De tolk wisselde enkele woorden met de mannen, die onmiddellijk opzijsprongen en het gezelschap doorgang verleenden. In het midden van de open vlakte stond een breed gebouw, dat zorgvuldig uit dunne boomstammen opgetrokken was. Er bevonden zich drie deuren in en een twaalfstal vensters, die door luiken, uit bladeren vervaardigd, waren afgesloten.

Plotseling weerklonk er een verschrikkelijk lawaai achter de vrienden. Ze draaiden zich als door de bliksem getroffen om en zagen hoe de beide schildwachten, die ongetwijfeld deel uitmaakten van de lijfwacht van het Opperhoofd, als bezetenen op uitgeholde boomstammen stonden te slaan. Onmiddellijk daarop werd dit lawaai vanuit de richting van het paleis beantwoord. Vanachter het gebouw kwamen ongeveer twaalf schildwachten te voorschijn, die op hun buik uitgeholde stukken boomstam droegen en met een soort van pollepels er op sloegen.

De soldaten stelden zich naast elkaar, links en rechts van de hoofdingang op en bleven op hun boomstammen roffelen, totdat de tolk het sein tot ophouden gaf. Onmiddellijk en allen tegelijk hielden ze op. Het gedreun verstomde en aller ogen waren gericht op de hoofdingang van het paleis, waarin zich een indrukwekkende gestalte vertoonde.

Het was een dikke, grote man van omstreeks zestig jaren. Zijn kleding bestond uit de meest kleurige doeken en op zijn hoofd

droeg hij een hoed, die een hoogte bereikte van veertig centimeter en op uiterst kunstzinnige wijze versierd was met kralen, stukjes van een gebroken spiegel, tanden van dieren, veertjes van exotische vogels en wat al niet meer. Aan iedere vinger droeg hij een ring, weliswaar geen goud of zilver, doch op artistieke wijze uit ijzer vervaardigd.

Zodra het Opperhoofd naar buiten trad, viel de tolk languit op de grond en begon een vreemde melodie te zingen. Het had veel weg van het gejangel van een kind, dat zijn zin niet kan krijgen en nu een deuntje begon te zeuren.

Het opperhoofd schreed statig en niet zonder moeite — vanwege zijn ongemakkelijke kledij — over het plein in de richting van de vreemdelingen en bleef op ongeveer vijf passen afstand van hen staan. Zijn mond ging open en hij zei iets.

Onmiddellijk kroop de tolk overeind en maakte een stap in de richting van zijn vorst. Hij boog langzaam het hoofd en het bovenlijf, maakte enkele gebaren met zijn handen en richtte zich dan weer op. Toen ontspoon zich een kort doch heftig gesprek tussen beide mannen, waarop het Opperhoofd met zijn rechter arm de man opzijdrong en regelrecht op de vreemdelingen toeschreed.

Hij bleef vlak voor Templar staan, keek hem diep in de ogen en plooid zijn lippen tot een brede glimlach, waardoor twee rijen pikzwarte tanden te voorschijn kwamen.

Toen begon hij te spreken. Het waren neusen keelklanken, die men met geen mogelijkheid woorden zou kunnen noemen en met een ernstig gezicht hoorden de vrienden dit gebrabbel aan. Het Opperhoofd hield op met spreken en onmiddellijk trad de tolk naar voren, die zich rechts van zijn vorst opstelde.

— Het Opperhoofd heet u welkom, zei hij. Hij willen weten u komen als vriend of als vijand. U komen als vriend hij u ontvangen in zijn paleis. U komen als vijand hij u laten doden.

Het Opperhoofd had met veel hoofdgebaren instemmend staan knikken, als om de voor hem onverstaanbare woorden van zijn tolk kracht bij te zetten.

Templar glimlachte en antwoordde:

— Zeg uw vorst, dat wij vrienden zijn uit een heel ver land en dat wij de gastvrijheid van het Opperhoofd op zeer hoge prijs stellen. Wij zullen zeer gaarne door hem in zijn paleis worden ontvangen en wij zullen niet nalaten hem met geschenken te overladen.

De tolk vertaalde deze woorden in het on-

verstaanbare taaltje en Templar zag hoe het gezicht van het Opperhoofd zienderogen opklaarde. Zijn kleine oogjes begonnen fel te schitteren en de glimlach op zijn lippen werd steeds breder. Het was duidelijk waarneembaar, dat vooral de in het uitzicht gestelde geschenken zijn vreugde hadden opgewekt. Daarom voegde Templar er snel aan toe:

— Wij zouden graag willen vernemen of het Opperhoofd soms iets speciaals wil hebben. Hij kan er van verzekerd zijn, dat wij alles in het werk zullen stellen om het hem te bezorgen.

Weer vertaalde de tolk de woorden van de Grote Avonturier en toen begon het Opperhoofd plotseling in zijn handen te klappen en te buigen. Hij maakte een uitnodigend gebaar met zijn rechter arm en ging het gezelschap voor het paleis binnen.

Templar had aanvankelijk geloofd, dat het binnen stikdonker zou zijn, doch zodra hij het voorportaal betreden had, zag hij, dat zijn veronderstelling onjuist was geweest. Het was er even licht als buiten, doordat het dak, bestaande uit bladeren en mosplaggen, opgerold was, waardoor het licht ongehinderd naar binnen kon vallen.

In een groot vertrek, dat aan de achterzijde van het gebouw lag, werden Templar en zijn vrienden uitgenodigd plaats te nemen op houten bankjes, waarop een lapje kunstzijde lag. Templar kreeg de indruk, dat Travis en zijn mannen het Opperhoofd met allerlei snuisterijen hadden omgekocht en dat de stoffen kleding van de vorst en de kleedjes op de bankjes uit India afkomstig waren.

Zij namen plaats in een kring voor een indrukwekkende zetel, die de troon van het Opperhoofd moest voorstellen. De tolk ging aan de rechter kant staan en vouwde de armen over de borst. Toen allen gezeten waren klapte de vorst in de handen en onmiddellijk verschenen twee jonge meisjes met bloot bovenlijf en bladeren schortjes voor, die voor de troon neerknielden. Het waren kinderen van ten hoogste achttien jaren, die er qua figuur en gezicht uitstekend uitzagen.

— Wat u willen drinken? vroeg de tolk. Whiskey of melk van schaaap?

De vrienden hadden allen moeite om hun lachen in te houden. De combinatie whiskey en schapenmelk was dan ook werkelijk vermakelijk.

Men besloot whiskey te nemen en enkele ogenblikken later, gedurende welke geen enkel woord werd gesproken, brachten de twee meisjes zes grote houten nappen met whiskey

binnen. Vooral Maryse en Ophelia hadden onmiddellijk spijt van hun bestelling, want zij zouden óf het grootste gedeelte van de inhoud van hun nappen moeten laten staan óf noodgedwongen in het paleis overnachten aangezien de hoeveelheid whiskey, die gereserveerd werd dermate groot was, dat dronkschap niet uit kon blijven.

Templar en Charles stelden vast, dat de whiskey uitstekend smaakte en zij maakten dit de vorst dan ook duidelijk, door luid met de mond te smakken en met de hand allerlei bewegingen te maken, die de vorst in lachen deden uitbarsten. Templar had geen moeite om te weten te komen hoe deze whiskey op Gyri terecht was gekomen. Ook dit was natuurlijk van Travis afkomstig.

Nu begon zich met behulp van de tolk een gesprek te ontspannen tijdens hetwelk Templar in geuren en kleuren verhaalde van hun noodlottige vlucht door de typhoon en hun noodlanding op zee. Het opperhoofd was in de wolken en zat voortdurend van zijn whiskey te nippen. Eveneens verhaalde Templar van de ontvangst door Travis en diens mannen en onmiddellijk verstarde het gezicht van het opperhoofd. Hij begon heel snel te spreken met de tolk en na enige tijd gaf deze de vertaling:

— Het opperhoofd zeggen, u zeer goede mensen bent, maar andere blanken niet. Zij slecht zijn voor het volk van dit eiland, zij Tempel van Gyri hebben ontheiligd en laten bewaken door man met vuurwapen. Vroeger volk gaan iedere dag naar Tempel om te bidden tot god van Gyri. Volk leven zeer gelukkig op vruchtbare eiland. Toen vreemde mannen komen met boot en slecht zijn voor volk. Volk niet meer mogen naar tempel, niet meer dansen en zingen mogen en vorst geen Opperhoofd meer zijn. Zij noemen tempel Tempel des Doods. Maar zij brengen dood in de tempel en daarom volk durven niet meer gaan naar tempel. Zij doden velen van onze mannen en enkele vrouwen. Zij hebben meegenomen enkele meisjes naar ver land voor verkopen en slechte dingen doen. Mannen zeer slecht. Opperhoofd u vragen hem helpen. Hij willen hebben vuurwapen u dragen op buik.

Templar had alles uitstekend begrepen en wisselde even een blik van verstandhouding met zijn vriend. Dan zei hij:

— Zeg het Opperhoofd, dat wij hem zullen helpen, dat wij de Tempel aan hem en het volk terug zullen geven, dat wij die slechte mannen zullen verwijderen en dat wij Opper-

hoofd een revolver zullen geven. Maar wij geven hem die revolver pas nadat die slechte mannen weg zijn. Want wanneer zij het Opperhoofd met een revolver zouden zien dan zouden zij hem misschien doden, zoals zij dit met vele andere van uw mannen deden.

De tolk vertaalde de woorden van de Grote Avonturier en plotseling stond het Opperhoofd op. Templar en zijn vrienden volgden beleefdheidshalve zijn voorbeeld. De vorst schreed statig op Templar toe en trok een ring van zijn vinger, welke hij de vreemdeling overhandigde. Deze begreep de bedoeling van de vorst en was hem zeer dankbaar voor deze uitdrukking van erkentelijkheid. Hij schoof de ring aan zijn vinger en glimlachte de vorst vriendelijk toe. Toen deze weer gezeten was vervolgde Templar:

— Ik zou graag willen, dat het Opperhoofd vanavond een groot feest aanrichtte met veel gedans en zang. Wij zullen op dit feest de gasten zijn en ik geef u de verzekering, dat de tempel morgen weer door het volk betreden kan worden. Wij zullen met de slechte mannen afrekenen en hen van het eiland verwijderen.

Toen de tolk deze woorden vertaald had knikte de vorst instemmend. Hij sprak met de man in zijn eigen taal en deze vertaalde:

— Het Opperhoofd zal vanavond een zeer groot feest maken met veel dans en zingen. Hele bevolking komen op feest en u met vrienden ook. Feest heten feest van bevrijding. Wij maken heel groot vuur met veel vlammen op plein van dorp.

John Templar knikte instemmend en lachte het Opperhoofd vriendelijk toe. Hij voelde hoe hij snel terrein had gewonnen ten opzichte van Travis en diens mannen en hij had een heel goede hoop, dat de Tempel des Doods zeer binnenkort weer in alle eer zou zijn hersteld om opnieuw te dienen voor datgene waarvoor hij aanvankelijk was bestemd.

Charles, Ophelia en Maryse hadden tot dusver nog geen enkel woord gesproken en nippen zo nu en dan bescheiden van hun whiskey uit de houten nap, die nooit leeg scheen te kunnen geraken. Charles maakte zich plotseling een beetje ongerust over James, die geheel alleen was achtergebleven om de instrumenten van de „Hurricane” opnieuw te stellen en de roeren te repareren. Het zou geenszins onmogelijk zijn, dat hij door Travis en diens mannen was overvallen en gevangen genomen, of misschien zelfs wel gedood. Het was dom van hen, dat zij de karabijnen in de blokhut hadden laten staan. Nu zouden Travis

en zijn trawanten er gebruik van kunnen maken terwijl zij zich alleen maar konden verdedigen met zware revolvers.

Templar scheen gevoeld te hebben wat zijn vriend verontrustte en hij klopte hem geruststellend op de schouder.

— Maak je niet nodeloos ongerust, Charley, zei hij zachtjes, James is capabel om een hele pantserdivisie te verslaan. Maar, we zullen het hier niet te lang maken aangezien wij nog vele voorbereidingen moeten treffen voordat het feest gaat beginnen. Ik stel voor dat we oprasssen.

Hij stond op, welks voorbeeld onmiddellijk door zijn vrienden en het Opperhoofd werd gevolgd, en liep op de vorst toe.

— Hoogheid, zei hij met een diepe buiging, de eer was geheel aan ons en wij danken u zeer voor de zeer gastvrije ontvangst in uw paleis. Vergun ons, dat wij ons thans terugtrekken, opdat wij ons kunnen voorbereiden op het grote feest van de bevrijding, dat vanavond zal plaatsvinden.

De tolk vertaalde deze woorden en het Opperhoofd maakte eveneens een diepe buiging.

Hij geleidde zijn gasten tot aan de buitendeur van het paleis en bleef hen nastaren totdat zij achter de bomen van het oerwoud waren verdwenen.

* * *

James Parker had geheel zijn aandacht geconcentreerd op de instrumenten op het dashboard. Er waren verschillende meters, die geheel uit het evenwicht waren geslagen, doch met behulp van allerlei meetinstrumenten en gereedschappen, wist hij de een na de ander weer zuiver te stellen. Juist wilde hij zich op de roeren werpen om ook deze weer te herstellen, toen zijn blik op het strand viel.

Hij liet zich achter de stuurknuppel op de knieën vallen en tuurde voorzichtig door de voorruit naar buiten.

Travis en zijn beide vrienden kwamen vanaf het bospad het strand op en liepen regelrecht op de houten blokhut toe, waarin zij even later verdwenen. Doch geen minuut later kwamen zij weer te voorschijn met de vijf karabijnen, die Templar en diens vrienden daar hadden achtergelaten.

Ze stonden even besluiteloos voor de ingang van de hut en voerden een gesprek, dat James natuurlijk niet kon verstaan. Maclee duidde plotseling op de „Hurricane” en onmiddellijk liepen de mannen er op toe.

James overlegde wat hem te doen zou staan. Hij vertrouwde de mannen voor geen

penny en hij vreesde, dat zij van plan zouden zijn de motoren te vernielen teneinde hen te verhinderen het eiland weer te verlaten. Aan de andere kant durfde hij niet goed te schieten teneinde de kerels op een afstand te houden aangezien hij met zijn ene revolver niet veel uit kon richten tegen vijf geladen karabijnen.

De mannen hadden nu de drijvers bereikt en aarzelden even. Ze wisselden enkele woorden met elkaar en toen sprong Travis op de rechte drijver en liep in de richting van de cabinedeur.

Onmiddellijk trok James zich terug uit de cockpit, liep door het radiohokje en ging de cabine binnen. Naast de deur bleef hij staan, zijn revolver in de aanslag. Hij hoorde nu de voetstappen van de mannen op het metaal en even later hun stemmen toen zij voor de deur van de cabine bleven staan.

— Denk je dat er iemand binnen is? vroeg Maclee.

— Neen, antwoordde Travis. Ze zijn waarschijnlijk een wandelingetje maken om het eiland te verkennen. Maar ik wil eerst zekerheid hebben en een kijkje in de machine nemen.

De deur ging open en het hoofd van Travis werd naar binnen gestoken. Hij keek eerst naar links, toen naar rechts... en trok dan onmiddellijk zijn hoofd weer terug.

— Daar staat iemand, hoorde James de man schreeuwen.

Nog geen tiende seconde later kwam James te voorschijn. Hij plaatste zich in volle lengte in de deuropening en richtte zijn revolver op de drie mannen.

— Willen de heren binnen komen of moet ik naar buiten komen? vroeg hij uitdagend.

— Laat die revolver vallen, mister, siste Travis, terwijl de loop van zijn karabijn langzaam omhoog ging.

— Laat jij die karabijn maar onmiddellijk vallen, mister, antwoordde James, anders schiet ik hem uit je handen. En jullie ook, laat vallen die karabijnen.

Maar de mannen schenen geen gehoor te willen geven aan dit bevel. James wist maar al te goed, dat hij met zijn wapen niet veel uit kon richten tegen deze drie mannen. Zij hielden de lopen van hun karabijnen op hem gericht en staarden in de loop van zijn revolver. Zodra hij éénmaal zou schieten zou hij met kogels worden doorzeefd, hetgeen hem niet bijzonder kon bekoren. Maar toch moest hij de machine verdedigen. Hij kon niet gedogen, dat deze bandieten de „Hurricane” on-

bruikbaar zouden maken en vernielen. Een onderdeel van een seconde dacht hij nog na, toen zei hij:

— Goed, ik zal mijn revolver laten vallen. Maar wat zijn jullie met mij van plan?

— We willen rustig met je praten, mister, antwoordde Travis. Toe dan, laat vallen die revolver... een beetje vlug....

James wierp een treurige blik op het wapen, dat nog steeds in zijn geweldige hand lag. Dan keek hij weer naar de mannen en zei:

— Okay, er blijft me niet veel anders over... Ik hoop alleen, dat jullie er geen spijt van krijgen....

Hij opende zijn hand en wierp de revolver in het water tussen de drijvers. De mannen keken het wapen na en toen zij alle drie weer opkeken naar de reus, zagen zij diens enorme lichaam uit de deuropening naar voren hellen en omlaag komen.

James had gebruik gemaakt van het korte ogenblik waarop de mannen hun blikken van hem hadden afgewend en zich op hen gestort. In de greep van zijn geweldige armen, sleurde hij de drie mannen met zich mee in zijn val en met een geweldige plons kwamen zij in het water terecht. De kans van „kopje-onder-gaan" bestond nu eenmaal niet, aangezien het water te ondiep was.

Tezamen vielen de vier mannen op het door zeewater overspoelde strand en ieder voor zich probeerde het eerste overeind te komen. Doch de greep van James, die de mannen niet los wilde laten, belette hen hierin dusdanig, dat er een kluwen van armen en benen ontstond, waaruit men moeilijk kon ont-komen.

James had echter maar één gedachte: de machine te redden. En hij zou dit alleen maar kunnen doen door Travis en zijn trawanten onschadelijk te maken. Hij mocht deze ongelijke strijd niet verliezen, wilde hij zich niet voor zijn meester behoeven te schamen.

Hij lag thans op zijn rug en Maclee rolde juist over hem heen. De man plaatste zijn elleboog op James' strottenhoofd en even dreigde de reus te stikken. Zijn greep verzwakte iets en Maclee wist zich met geweld los te rukken. Hij schoot omhoog, tuimelde tegen één der benen der drijvers aan en struikelde voorover. Met een klap sloeg hij over de drijver heen en kwam met een plons aan de andere kant in het water terecht.

Nu moest James wel van tactiek veranderen wilde hij niet als schietschijf van Maclee gebruikt worden. Travis en Balzer lagen in de greep van zijn oersterke armen gekneld,

hun hoofden tegen zijn schouders gedrukt en met inspanning van al zijn krachten, bracht hij de beide hoofden naar elkaar toe. Eén ruk en beide schedels ontmoetten elkaar op alles-behalve zachtzinnige wijze. Zowel Travis als Balzer uitten een kreet van pijn en onmiddellijk liet James hen los en sprong overeind. Hij liet de mannen voor wat zij waren en rende over de drijver naar de plaats waar Maclee zojuist in het water terecht was gekomen. Deze had zich juist overeind weten te richten en zag de van woede kokende gestalte van James op zich af komen, die juist op de drijver stond, gereed om zijn sprong te maken. Plotseling stak de man zijn been naar voren om zijn aanvaller op een gevaarlijke plaats een schop te geven. Doch James, die bijzonder actief was, voorzag de strategie van zijn belager en greep de schoen van de man in zijn ijzersterke greep. Hij draaide de voet een halve slag om waardoor de man een door-dringende kreet van pijn uitsloeg, trok aan het been het hele lichaam naar zich toe en plaatste zijn loden vuist precies onder de kin van de bandiet. James hoorde hoe het kaak-gewricht kraakte en scheurde. De man sloot de ogen en James duwde het been weer van zich af. Maclee plonsde met veel watergespat terug in het water waaruit hij zoëven te voor-schijn was gekomen.

Onmiddellijk realiseerde James zich, dat er achter hem nog twee bandieten lagen, die in-middels wel tot bezinnen zouden zijn terug-gekeerd. Hij draaide zich om en wilde van de drijver afspringen toen hij de twee gestal-ten vlak voor zich zag staan. Ze hadden beiden een karabijn in hun hand, welke ze bij de loop vasthielden en dus als slagwapen wilden gebruiken. Een ogenblik aarzelde de reus, toen sprong hij vooruit met uitgestrekte armen, die met alle kracht tegen de kelen der Amerikanen opkwamen. De karabijnen vielen andermaal in het water en de mannen volgden dit voorbeeld. Doch ook Travis en Balzer zagen in, dat zij het uiterste van hun krach-ten dienden te vergen wilden zij niet, dat voor hun deze strijd ten kwade zou worden beslecht, hetgeen betekenen zou, dat al hun plannen letterlijk en figuurlijk in het water zouden vallen.

Zij stonden reeds weer overeind toen James zich had omgedraaid en opnieuw kwamen zij met de karabijnen in hun hand op hem af. James dook naar voren en schoot als een raket tussen hun benen door. Onmiddellijk richtte hij zich op, draaide zich om en zag plotseling de kolf van een karabijn drei-

gend boven zijn hoofd zwaaien. Hij dook naar links, doch had niet voldoende kunnen uitwijken om een klap te ontduiken. De kolf van de karabijn raakte hem met alle kracht op de schouder waardoor zijn linkerheft tijdelijk verlamd werd. Hij probeerde zijn arm op te tillen teneinde een tweede slag te paretten, doch hij kreeg hem nog geen duimbreed omhoog. Toen voelde hij zich alleen aangewezen op zijn rechter arm. Hij hief zijn vuist omhoog en stootte naar voren. Hij voelde dat zijn knokkels met iets hards in aanraking kwamen. Het bloed was door zijn ogen gestroomd en had hem gedeeltelijk het gezicht ontnomen. Weer voelde hij iets hards op zijn schouder terecht komen, doch pijn veroorzaakte het dit keer helemaal niet. Opnieuw stootte hij zijn vuist vooruit, weer trof hij doel en toen kwam er iets hards tegen zijn kaak aan. Nog een ogenblik zag hij de omtrekken van zijn geliefde „Hurricane“, hij zag de propellers fier afsteken tegen de blauwe hemel en toen werd alles donker voor zijn ogen. Een dikke, zwarte wolk trok voor zijn geest voorbij, hij voelde zich wegzinken in een peilloze diepte, die geen bodem scheen te bezitten en toen wist hij niets meer...

De trouwe en onafscheidelijke vriend van John Templar, de reus met bovenmenselijke krachten was geveld gelijk Goliath door de kleine David. Maar het was niet het laatste woord, dat James in deze affaire gesproken zou hebben. De wraak, die tijdens zijn bewusteloosheid reeds begon te ontwikkelen, zou gelegenheid krijgen om uitgevoerd te worden.

***

HOOFDSTUK IV.

Waar in het Opperhoofd van Gyri een uiltje heeft geknapt en Maryse een onvrijwillig bezoek brengt aan de varkens- en koeienverzameling

Toen John Templar en de zijnen bij de blokhut terugkeerden duurde het niet lang voor zij bemerkte, dat er iets bijzonders was gebeurd tijdens hun afwezigheid. Templar ging onmiddellijk naar de „Hurricane“, waar hij enkele karabijnen in het water zag liggen. Hun karabijnen, welke zij in de hut hadden achtergelaten. Hij ontdekte, dat de instrumenten alle hersteld waren, doch van James was geen spoor te bekennen. Ook in de hut was niets, dat als aanduiding kon gelden met betrekking tot de verblijfplaats van de reus. Enigszins neerslachtig schaarden de vrienden

zich rond de vierkante tafel en bleven enkele ogenblikken in gedachten zitten staren.

— Ze hebben hem ontvoerd, stelde Ophelia plotseling vast. Dat voel ik maar al te duidelijk. Toen wij bij dat Opperhoofd waren, zijn Travis en zijn mannen natuurlijk teruggekomen. Ze vonden James in de machine, sleurden hem naar buiten en...

— James is er de man niet naar om zich zo maar zonder slag of stoot naar buiten te laten sleuren, merkte Charles op.

— Nu, goed, dan heeft hij gevocht, maar in ieder geval hebben ze hem naar buiten weten te krijgen. Daar ontstond opnieuw een gevecht, waarschijnlijk met behulp van onze karabijnen en wellicht werd James toen door een schot getroffen.

— Dat klopt niet, zei Templar nu, want ik heb de magazijnen der karabijnen gecontroleerd. Er ontbreekt geen enkele patroon, nog uit James' revolver, die ook in het water lag. We zouden hoogstens kunnen vermoeden, dat er met karabijnkolven gevochten is.

— In ieder geval heeft James dit keer het onderspit moeten delven, ging Ophelia verder, hetgeen betekent, dat wij moreel verplicht zijn hem te gaan zoeken. Het eiland is niet erg groot en wanneer we met zijn vieren ieder afzonderlijk te werk gaan, moet hij binnen enkele uren gevonden zijn.

— Tenzij hij gevangen gehouden wordt in de Tempel des Doods, zei Maryse.

— Dan nog zullen wij hem vinden, antwoordde Ophelia. Wat belet ons de Tempel binnen te gaan?

— De dood, luidde Maryse's laconieke antwoord.

Onwillekeurig moesten Templar en Charles lachen over deze opmerking.

Maryse heeft inderdaad gelijk, zei de avonturier. De Tempel des Doods draagt deze naam niet voor niets. Wij behoeven natuurlijk geen waarde te hechten aan de één of andere door Travis verzonden legende, evenmin als ik geloof hecht aan dat verhaal over die Patrick, die nooit uit de tempel zou zijn teruggekeerd, maar in elk geval kunnen wij er van op aan, dat Travis de tempel laat bewaken. Dit zijn trouwens de woorden van het Opperhoofd. Die tempel neemt een zeer belangrijke plaats in temidden van de activiteit van Travis en diens mannen. Wij hoeven nu niet meer te twijfelen over hun werkzaamheden. Ik heb ze reeds geruime tijd geleden voor mezelf gekwalificeerd als een stel Amerikaanse gangsters, die dit eiland hebben uitgekozen voor hun practijken. Wat er in die

tempel gebeurd weten we nog niet, maar ik heb me voorgenomen dit eiland niet levend te verlaten voordat ik het geheim ontsluit heb. En jullie?

De anderen deelden deze mening.

— Maar eerst zullen we toch James moeten gaan zoeken, zei nu Charles. Ik deel het voorstel van Ophelia, dat wij ieder afzonderlijk het eiland moeten gaan afzoeken. Dat gaat vier keer zo vlug dan als we met zijn vieren tegelijk gaan. Ieder van ons neemt een revolver en een karabijn mee en moet maar zien, hoe hij of zij zijn of haar leven verdedigt in geval van gevaar. Wat denk jij daarvan, John?

— Ik verwonder me alleen maar over jouw plotselinge activiteit. Anders ben je nooit zo vlug om de vrouwen er alleen op uit te sturen.

— Maar in dit bijzondere geval zit er niets anders op, John, hield Charles vol. James moet gevonden worden voor het donker wordt. Anders valt het hele feest in het water en met dat hele plan van jou, om de bende van Travis uit te roeien. Ik vraag me trouwens af hoe je dat klaar wil spelen, maar dat is een zorg van later.

Gedurende een half uur werden allerlei details van het voorgenomen onderzoek besproken. Men sprak af, dat een ieder een eigen weg zou kiezen dwars door het eiland heen in de richting van de Oostkust. Zodra iemand iets mocht ontdekken, moest hij of zij enkele malen zijn karabijn afschieten waardoor de anderen gewaarschuwd zouden worden en zich bij hem of haar voegen. Men kwam overeen, dat Charles en John dwars door het oerwoud naar de andere kust zouden gaan, terwijl Ophelia langs het strand in Noordelijke richting en Maryse langs het strand in Zuidelijke richting om het eiland zou lopen, aangezien het gevaar langs de kust aanzienlijk kleiner was dan door de rimboe.

Kort daarop ging men op weg, ieder in het bezit van een geladen revolver en karabijn en een behoorlijke voorraad patronen.

Charles nam het bospad, dat naar het dorp der inlanders leidde, terwijl John met Maryse in Zuidelijke richting langs het strand liepen. Na een paar honderd meter ontdekte John een smal bospaadje, dat landwaarts voerde. Hij nam Maryse met beide handen bij de schouders en gaf haar een zoen.

— Moed houden, kindje. Ben je bang?

— Helemaal niet, John. Pas jij maar op je zelf. Je weet wel, dat Maryse niet in zeven sloten tegelijk loopt.

— Neen, dat is zo. Maar het is al voldoende als je er in één tegelijk loopt. Enfin, ik zal me maar geheel verlaten op je goed gesternte en hopen, dat ik je weer spoedig in levende lijve en ongeschonden terugzie. Au revoir, chérie'

Hij gaf haar nog een kus en sloeg het bospad in. Even later was hij uit het oog verdwenen. Maryse bleef nog even staan en liet haar blikken over de golven van de zee dwalen. In haar ogen welde een traan op, die langs haar wimpers op haar wang druppelde en in het hete zand viel. Toen draaide zij zich om en begon snel het strand af te lopen in de hoop, Ophelia aan de andere zijde van het eiland te ontmoeten.

Langzaam kwam de vloed opzetten en spoelde witte schuimkoppen over het blanke zand, dat schroefde onder de zolen van haar schoenen. De brandende zon zakte steeds dieper langs de hemelboog af en zou binnen enkele uren schuil gaan achter de verre horizon om de volgende ochtend weer met nieuw élan aan de andere kant van het eiland te voorschijn te komen.

Maryse voelde zich vrij en uitgelaten ondanks de beklemming, welke James' spoorloze verdwijning om haar hart had geslagen. Ze liep vrolijk en luchtig over het strand, bukte zich af en toe om een steen of schelp op te rapen en ging dan weer verder.

Soms voelde ze zich ongelukkig. Waarom kon zij niet, evenals Ophelia gelukkig getrouwd zijn met de man, die zij bovenal liefhad? John had een geweldige indruk op haar gemaakt vanaf het eerste ogenblik, dat zij hem ontmoet had. Ze zag hoog tegen hem op, vanwege zijn intellect, zijn energie, zijn menslievendheid en zijn gevoel. Ze had hem lief gekregen, zoals ze dit nog nooit een man had gedaan, en toch stond er iets tussen hen in, dat een huwelijk verhinderde. Ze wist niet wat het was, ze kon het met geen woorden omschrijven, en als ze John er over sprak, bracht hij het gesprek op een ander onderwerp. Daarom had ze geleerd in haar lot te berusten en op deze wijze gelukkig te zijn met de man, die heel haar leven en wezen beheerste.

***

Charles baande zich een weg door de rimboe van Gyri. Langs het smalle bospad dat naar het inlanderdorp leidde, liep hij voort, onophoudelijk links en rechts speurend, in de hoop een levensteken van James te ontdekken. Toen hij het dorp bereikte bemerkte hij, dat dit een geheel ander aanzien had dan en-

kele uren geleden toen hij hier met zijn vrienden en de tolk van het Opperhoofd voorbijkwam. de deuren der hutten stonden open en honderden mensen, slechts gekleed in bladeren schorten, stonden druk te praten op het zanderige voorplein. Men was bezig groene slingers te vlechten en op te hangen aan de takken der bomen, die zich over de vlakke welfden. Kinderen droegen takken en bladeren aan, die ze midden in de zandbak opstapelden tot een hoge berg, die des avonds door het Opperhoofd zou worden ontstoken. Het vreugdevuur zou die avond branden, het vuur van de bevrijding. En Charles' dacht terug aan de vele vreugde- en bevrijdingsvuren, die hij na de capitulatie in de bevrijde landen van Europa had zien ontsteken. Vuren, die hoog oplaaiden uit dankbaarheid voor de ontlasting van de Duitse druk, die vele lange jaren op de schouders van ijverige en eerlijke volkeren gelegen had.

Zonder dat de inlanders zich over zijn aanwezigheid verbaasden, liep hij door het gekrioel van bruine mensen en kinderen door en volgde het hellende bospad, dat naar het paleis van het Opperhoofd leidde. De schildwachten hielden hem dit keer niet tegen, ze maakten een diepe buiging voor hem en lieten hem door.

Charles scheen dit heel normaal te vinden. Hij gaf zich er trouwens niet eens rekenschap van dat hij op weg was naar het vorstelijk paleis. Eerst toen hij een bekend gezicht zag in de deuropening, kwam hij tot de werkelijkheid terug.

Het was de tolk van het Opperhoofd, ditmaal in feestkleding uitgedost met vele versierselen uit goedkope bazaars, die hem op stond te wachten.

De man maakte een diepe buiging en zei:

— Vreemdeling altijd welkom zijn in paleis van Opperhoofd. Ik Opperhoofd vertellen u hier zijn. Hij met u spreken.

Charles gaf geen antwoord en volgde de man naar de troonzaal, waar de vorst en heerser van Gyri op zijn zetel zat te slapen. De grote nap whiskey had hem het bewustzijn ontnomen en hem in de armen van Morpheus geworpen.

De tolk scheen dit tafereel echter meerdere malen gezien te hebben en het verwonderde Charles, dat de man zich niet in het minst bekommerde om de gebruikelijke etiketten. Hij liep op de vorst toe, greep hem bij de arm en schudde hem ruw door elkaar. Langzaam kwam er beweging in het logge lichaam van het Opperhoofd. De hoogwaardigheidsbekle-

der opende de troebele ogen en staarde even wezenloos om zich heen. Dan gaapte hij enkele malen zoals een nijlpaard dit soms placht te doen, rekte zich uit en liet zijn blikken rusten op de vreemdeling, die belangstellend stond toe te kijken hoe een vorst uit zijn slaap ontwaakt.

Plotseling scheen hij Charles te herkennen. Zijn ogen sperden zich open en hij slaakte een uitroep van vreugde en verbazing.

— Het opperhoofd zeer blij u terug te zien.

— Zeg het Opperhoofd, dat ik hem wil spreken, zei Charles eenvoudig. Het is van zeer groot belang.

De tolk herhaalde de woorden van de jongeman in zijn eigen taal en onmiddellijk wenkte het Opperhoofd hem naderbij te komen en beduidde hem plaats te nemen op een bankje, dat naast zijn troon stond.

— Ik heb uw hulp nodig, Opperhoofd, begon hij. Toen wij u vanmiddag een bezoek brachten, was één van onze vrienden bij ons... eh... bij onze boot gebleven om deze te herstellen. Toen wij terugkeerden van uw paleis bemerkten wij, dat onze vriend verdwenen was. Wij zijn er van overtuigd, dat hij door de slechte mannen ontvoerd is en ergens gevangen wordt gehouden. Nu zijn wij met zijn viereen op zoek door het hele eiland. Maar vier mensen kunnen lang zoeken voordat zij iemand gevonden hebben. Daarom wilde ik u vragen mij enkelen van uw soldaten ter beschikking te stellen teneinde deel te nemen aan deze speurtocht.

De tolk vertaalde de woorden van de jongeman en de ogen van het Opperhoofd werden steeds groter. Hij begon snel te spreken en gesticuleerde zenuwachtig met zijn bruine handen. Het duurde lang en af en toe gaf de tolk antwoord. Plotseling stond de vorst op en klapte enkele malen in zijn handen. Bijna onmiddellijk verscheen een schildwacht, die al buigend de troon van zijn vorst naderde.

Weer vond er een onverstaanbaar gesprek plaats, dat de schildwacht met gebogen hoofd aanhoorde. Dan maakte hij enkele diepe buigingen en verdween.

De tolk richtte zich weer tot Charles:

— Het Opperhoofd hebben veel medelijden met uw vriend en hij zullen u geven zes soldaten om helpen zoeken uw vriend. Hij kunnen niet meer geven aangezien hij niet meer hebben dan twaalf soldaten en hij zelf ook bang is voor slechte mannen. Soldaten helpen zoeken over hele eiland, alleen niet gaan naar Tempel des Doods...

— Maar dat is misschien juist de plaats

waar mijn vriend gevangen wordt gehouden. Zij zullen hem heus niet ergens achter een boom verstopt hebben. Waarom mogen de soldaten niet naar de Tempel des Doods?

— Omdat Tempel des Doods dood brengt. U noch soldaten niet levend uitkomen uit tempel.

— Maar ik ben er van overtuigd, dat mijn vriend in die tempel gevangen gehouden wordt. Wij moeten met zijn allen die tempel binnendringen om hem te bevrijden.

— Tempel worden bewaakt door slechte man.

— Door één man?

— Eerst door één man, nu door twee. Met gevaarlijke wapens zoals u dragen. Zij schieten op onze mannen eerder en maken doden. Daarom heten Tempel des Doods, vroeger heten Tempel van Gyri, betekenen Tempel van Liefde.

Charles voelde zich enigszins hulpeloos aangezien hij deze primitieve mensen niet bij kon brengen, dat het van het grootste belang was, dat de tempel ontzet werd. Hij wist zeker dat Travis en diens mannen James gevangen hielden in de tempel en slechts met behulp van enkele soldaten zou hij in staat zijn er binnen te dringen om James te bevrijden en tegelijkertijd het geheim van de tempel te ontsluiten.

Hij drong nog enkele malen aan, doch de vorst schudde meewarig het grote hoofd en langzaam stond Charles op om het paleis te gaan verlaten.

Plotseling rees de vorst van zijn troon op. Hij kwam Charles achterna en klopte hem op de rug. In een rad taaltje begon hij tegen hem te spreken en onmiddellijk was de tolk ter zijde om assistentie te verlenen.

— Opperhoofd zeggen hij goed vinden dat soldaten meegaan naar Tempel des Doods alleen wanneer zij hebben wapens zoals u dragen.

— Revolvers?

— Neen, lange wapens.

— Karabijnen?

— Ja.

Charles dacht even na en knikte dan instemmend.

— Goed, zei hij, zij kunnen elk een karabijn krijgen. Ik geloof dat er in de machine nog voldoende zijn om zes man mee te bewapenen. Maar zij zullen niet weten hoe er mee te schieten.

— Soldaten goed weten schieten met lange wapens. Zij altijd hebben gehad lange wa-

pens, maar slechte mannen hebben afgemen die.

— Kunnen ze schieten? vroeg Charles verbaasd.

— Ja. Opperhoofd ook heel goed schieten met lange en korte wapen.

— Uitstekend, lachte Charles. Geef mij zes soldaten, zij krijgen ieder een karabijn en wij gaan op weg naar de Tempel des Doods, die weer de Tempel van Gyri zal heten. En het Opperhoofd krijgt van ons een karabijn en een revolver als aandenken.

Binnen enkele minuten hadden zich zes soldaten om de jongeman heengeschaard en gezamenlijk begaven zij zich op de terugweg om in de „Hurricane“ nog enkele karabijnen te gaan halen.

***

Ophelia had reeds een heel eind gelopen toen ze plotseling om een scherpe bocht van het strand kwam en tegen de bosrand een klein, houten hutje zag staan. Onmiddellijk was haar vrouwelijke nieuwsgierigheid opgewekt en met een paar passen stond ze er vlak voor. Eerst bekeek ze het aandachtig van alle kanten en voelde aan de deur, die niet gesloten bleek te zijn.

Het had veel weg van een kleedhokje, zoals men die op alle stranden ziet, waar de badgasten zich van hun kleren kunnen ontdoen. Maar toch voelde ze, dat dit hokje een geheel andere bestemming had. Voorzichtig opende ze de deur en gluurde naar binnen. Ter hoogte van haar hoofd hing een grote schijnwerper, die naar zee gericht was. Aan de achterzijde van het apparaat hing een gummikabel, die door een gaatje in de achterwand van het hokje verdween. Ze begreep aanvankelijk nog wel niet onmiddellijk wat deze schijnwerper hier te maken had, doch ze was geslepen genoeg om te besluiten de kabel te gaan volgen.

Ze moest zich op dit ogenblik ongeveer aan de Noordpunt van het eiland bevinden en toen het strand dan ook maar steeds bleef ombuigen begreep ze, dat ze gelijk had gehad. De gummikabel lag langs de bosrand in de varens, af en toe voor het oog verborgen doch op de meeste plaatsen duidelijk zichtbaar. Op een gegeven moment zag ze steile rotsen in zee voor zich opdoemen. De pas werd haar afgesneden en het strand hield op. Enkele ogenblikken stond ze besluiteloos en ze vroeg zich reeds af of ze maar niet terug moest keren naar de blokhut om daar op de terugkeer van haar vrienden te wachten, toen ze zich plotseling weer de gummikabel herin-

nerde. Deze moest ergens heenleiden en was hier door mensenhanden neergelegd. Waarom kon zij dan niet de weg van de kabel volgen.

Ze naderde de rotsen en ontdekte, dat er in een scheur een natuurlijke trap was uitgehouwen, die ze met enige inspanning zou kunnen beklimmen. Boven haar hoofd hing een scheefgegroeide boom, die haar zou kunnen helpen om haar op de eerste trede te zetten. Ze greep en vooroverhangende tak, trok deze omlaag en wilde zich optrekken toen ze plotseling een kreet van angst uitsloeg en zich achterover op de grond liet vallen. Ze bleef roerloos op haar rug liggen. Haar karabijn lag ergens naast haar in het zand. Daar, aan die tak, welke ze zojuist had vastgegrepen, wiegde een enorme ratelslang, die zijn gevaarlijke kop met giftanden steeds lager liet zakken. Ze staarde krankzinnig van angst naar de open en dicht gaande kaken van het monster, waaruit regelmatig de tweeledige giftand te voorschijn stak. De ogen van de slang fixeerden haar onafgebroken en dreigden haar krankzinnig te maken.

Langzaam kwam de gevaarlijke kop naderbij. Hij bevond zich nog hoogstens op een halve meter afstand van haar gezicht. Ze wilde haar arm uitspreken om haar revolver te grijpen, doch de angst scheen haar geheel verlamd te hebben. Duidelijk hoorde ze het sissend geluid, dat het monster voortbracht, het scheen te lachen als ze het aankeek en zijn ogen tintelden van plezier. Nog dertig centimeter was hij van haar verwijderd. Het dikke gespierde lichaam rolde regelmatig van de tak af en had zich als een rechte stok boven haar uitgestrekt. Zo dadelijk zou de kop even terugdeinzen om dan als een harpoen vooruit te schieten en toe te steken. Het lichaam zou zich om de jonge vrouw heen wentelen en ze zou dood gedrukt worden....

Charley... Charley, riep ze zwakjes, terwijl ze de ogen sloot. En toen vloog ze plotseling als een losgesprongen veer overeind. Een scherp schot had haar tot de werkelijkheid gebracht en ze voelde dat er iets zwaars tegen haar aanviel. Ze opende de ogen en zag hoe de slang kronkelend van pijn in het zand krioelde, de onderkaak hing slap omlaag en de giftand stak wel twintig centimeter naar buiten.

Maar wie had er in vredesnaam op het monster geschoten. Ze draaide zich plotseling om en keek in het lachende gezicht van Travis.

— Nou, nou, madame, u mag van geluk

spreken dat ik juist ter plaatse was. Anders had het dier u reeds tot pulver geknepen.

— U... wat... ik..., begon ze.

— Ja, ja, zegt u maar niets. Vrouwen raken altijd de kluts kwijt als ze tegenover een plotselinge complicatie komen te staan. Hebt u zich niet bezeerd toen u omlaagviel?

Ze schudde het hoofd en streek met haar hand over het gezicht, dat nat was van het klamme zweet. Hij hielp haar vooruitlopen en raapte de karabijn uit het zand op.

— Kijk, zei hij, daar ligt die serpent. Hier is uw karabijn. Los er een paar schoten op en u kunt zeggen, dat u hem gedood hebt. Hij leeft nog....

Ze greep de karabijn, legde aan en haalde drie maal snel achter elkaar de trekker over. Drie scherpe schoten sneden door de stilte en toen lag de slang stil, als een prachtig juweel in het witte zand.

— En nu zal ik u naar uw vriend brengen, zei Travis.

— Naar James? vroeg ze.

— Ik weet niet hoe hij heet, zei de man. Ik bedoel die reus, die vechten kan alsof hij door de duivel bezeten is. Kom, we gaan hier langs, dan zijn we er vlugger. Het is wel een klimpartij, maar ik zal u wel helpen.

— Word ik ook gevangen genomen, vroeg ze nog.

— Och, wat heet gevangennemen, zei hij. Ik wil alleen voorkomen, dat jullie het me lastig gaan maken. Vooruit, stap maar op mijn knie en dan op die trede. De rest gaat vanzelf. Doe het langzaam, dan breekt het lijntje niet.

Hij lachte om zijn eigen woorden en hielp haar door de rotsspleet omhoog naar de eerste trede, die door de natuur — waarschijnlijk door het schurende zeewater — in de wand was uitgevreten.

Ophelia dacht niet meer aan de toekomst, het kon haar op dit ogenblik niet meer schelen wat er met haar ging gebeuren. De emoties van de laatste minuten hadden haar volkomen onverschillig gemaakt. Ze wist alleen, dat ze nog leefde, dat ze van aangezicht tot aangezicht met de dood had gestaan en dat deze man, deze Travis, haar gered had door de slang op het juiste moment neer te schieten.

Ze klauterde langzaam naar boven. Haar hele lichaam deed pijn, niet zo zeer van de val in het zand als wel van de doorstane angsten. Eindelijk bereikte ze de top van de rots en ze bevond zich op een open vlakte, welke hier en daar spaarzaam beplant was met een

korte, breed uitstaande boom. In de verte zag ze een aantal hokken en afrasteringen van kippengaas. Ze was echter te gedepimeerd om zich er rekenschap van te geven of zich af te vragen wat dit te betekenen had.

Travis stak zijn arm door de hare en zwijgend liepen ze naast elkaar voort. Ze liepen langs de hokken, waarin de kippen en het vee verblijf hielden en zonder dat de betekenis hiervan tot haar doordrong, ging ze er aan voorbij. Dan sloegen ze een bergpad in, dat landwaarts voerde en na geruime tijd kwamen ze op de open vlakte vanwaar men een duidelijk uitzicht had op de schone Tempel van Gyiri, of te wel de Tempel des Doods, zoals ze thans genoemd werd.

Ophelia's denkvermogen keerde bij de aanblik van dit kunstwerk weer langzaam terug en in volle bewondering aanschouwde ze het schitterende kunstproduct, dat zich statig en fier op de top van de heuvel verhief en scherp afstak tegen de azuurblauwe hemel, die als een geweldige parasol boven de tempel stond.

— Daar logeert uw vriend, zei Travis. Hij vatte haar bij de arm en leidde haar naar een smal pad, dat sterk hellend omhoogvoerde en naar de Tempel des Doods leidde.

***

Hebt U reeds kennis gemaakt

met **PIN UP**
MAGAZINE

het amusante ontspanningsblad met vele attractieve foto's en tekeningen?

Neemt een abonnement à f 5.- per jaar, dan bestaat de kans dat U de reeds verschenen 10 nummers ook nog kunt verkrijgen.

Administratie: POSTBUS 139 - HAARLEM

HOOFDSTUK V.

Waarin James zich even te buiten gaat om zijn woede te kalmeren en dan ook dit avontuur weer achter de rug ligt.

Na Maryse op het strand verlaten te hebben, was John Templar geheel alleen het bospad ingeslagen, dat zich kronkelend landwaarts slingerde. De tocht was verre van gemakkelijk. Vele uit de grond opstekende wortels belemmerden hem een snelle opmars en menig maal zag hij zich genoodzaakt zich via een paar hangende takken over de één of andere hindernis te slingeren, precies zoals men dit dikwijls genoeg in de filmen van Tarzan ziet.

Na ongeveer twintig minuten gelopen en geklommen te hebben, begon het terrein plotseling te glooien. Aanvankelijk had hij hiervan niets gemerkt, doch toen hij een vermoeid gevoel in zijn benen begon te bespeuren, gaf hij er zich rekenschap van.

Dit gaf hem echter juist de energie om onvermoeid verder te gaan, daar hij wist, dat de Tempel des Doods zich op de hoogste top van het eiland bevond. Hij vervolgde zijn weg dan ook zo snel, als de toestand van het pad dit toeliet en na ongeveer drie kwartier bereikte hij een kleine open vlakte, van waaruit hij voor de eerste maal de Tempel des Doods in al haar schoonheid kon aanschouwen. Enkele ogenblikken stond hij in volle eerbied naar dit schitterend bouwwerk te kijken, aangedaan door de vrede, die het uitstraalde, de voet met betrekking tot de macht aan wie dit bedehuis was opgedragen....

De Tempel des Doods, mompelde hij binnensmond. Hoe kon ooit een bedehuis een dergelijke naam dragen. Hij voelde zich vervuld met haat tegen de gangsters, die de tempel tot een vesting van hun misdaad hadden gemaakt, die de ijverige en vriendelijke bevolking van het eiland belemmerden, in de uitoefening van hun godsdienstplichten en die met het grootste gebrek aan eerbied en respect voor andersdenkenden, de zeden en gewoonten van een gastvrij volk met voeten betraden.

Terwijl de zon achter de kruinen der bomen wegzonk en zich gereedmaakte voor haar duik in het water van de oceaan, stak Templar een cigaret op en liep langzaam en in gedachten verzonken verder totdat hij een steil pad bereikte, dat zich schijnbaar regelrecht naar het tempelplateau slingerde.

Na een moeizame tocht bereikte hij de rot-sige bodem van het plateau waarop honderden jaren geleden de oorspronkelijke bevolking van Gyiri haar bedehuis had gebouwd.

Verscholen achter een dikke struik bewonderde hij het bouwwerk van nabij. Het was machtig, groots en droeg een sfeer van vrede en rust uit. Er was in de hele omtrek geen levende ziel te bekennen en herhaaldelijk vroeg hij zich af waar de bewaking was, waarover het Opperhoofd van het eiland had gesproken. Waarschijnlijk stond één van Travis' mannen bij de ingang op wacht met een geweer of mitrailleur in de aanslag. In ieder geval kon hij niet hier blijven zitten en afwachten totdat men hem zou ontdekken. Daarom stond hij op en kroop vanuit zijn schuilplaats te voorschijn. Voorzichtig, zonder het geringste geluid te maken, liep hij om de tempel heen totdat hij de voorzijde bereikte, die naar het Oosten gekeerd stond. Toen hij zich omdraaide had hij een schitterend uitzicht over de oceaan, die ver beneden zijn voeten voorbijspoelde. Daar, tientallen meters beneden hem, ergens in de rotswand moest het jacht van Travis verborgen liggen. Er was dus een weg van de tempel naar de Oostkust. Maar Templar interesseerde zich op dit ogenblik minder voor het jacht dan voor zijn vriend James Parker, die door Travis ontvoerd was.

Hij stond vlak naast de hoge ingang van het kerkgebouw en op zijn tenen sloop hij naderbij om een blik naar binnen te werpen. Eensklaps struikelde hij over iets en toen hij weer overeind stond bemerkte hij, dat het een elektrische gummikabel was, die vanuit het bos aan de Oostkust te voorschijn kwam en door de ingang de tempel binnenging.

Dit betekende, dat Travis voor elektrisch licht gezorgd had in de tempel. Dit betekende tevens, dat zij voor langere tijd hun hoofdkwartier hier hadden opgeslagen en dat zij voorlopig nog niet zins waren het eiland vaarwel te zeggen. Hij geloofde reeds lang niet meer het verhaal van hun schipbreuk, dat louter en alleen op fantasie berustte.

Na nog even gearzeld te hebben, schoof hij langs de muur van de tempel voorwaarts en ging door de ingang naar binnen. Hij bevond zich in een soort voorportaal, dat door een houten, rijk besneden deur afgesloten was. Voorzichtig trok hij aan het ijzeren hengsel en opende de deur. Door een kier gluurde hij naar binnen en stond een kort ogenblik sprakeloos van al het schoons, dat zich aan zijn oog vertoonde. Het interieur van de tem-

pel was één ware zee van kunstvoorwerpen, beelden van graniet en metaal, zilveren vazen en kelken, geweldige kronen, die vanaf het plafond omlaaggingen en met brandende olie licht zouden moeten verspreiden. Aan het einde van het schip stond een geweldig altaar, dat straalde in de lampen, die door de bandieten roekeloos aan pilaren waren opgehangen, en daar achter een enorm beeld van een man: ongetwijfeld de god Gyiri, schepper en heerser van het eiland, verre voorvader van het Opperhoofd en afgezant des Allerhoogsten. Banken en stoelen waren er niet en Templar veronderstelde, dat het volk zich op de stenen vloer neerboog om voor het beeld en altaar te bidden. Hij sloop voorzichtig naar binnen en trok de deur achter zich dicht. Ten-einde te voorkomen, dat zijn voetstappen in het gehorige gebouw zouden weergalmen trok hij zijn schoenen uit, bond deze aan de veters bij elkaar en hing ze over zijn schouder.

Vorzichtig sloop hij naar voren en in het midden van de kerk ontdekte hij een diepe nis, waarachter zich een stenen trap bevond, die omlaag voerde. Zonder te aarzelen liep hij tastend naar voren en daalde omlaag totdat hij in een vochtige ruimte belandde, die door één elektrische lamp verlicht werd. Hier hoorde hij het geluid van stemmen en plotseling stond hij als aan de grond genageld. Was dat niet de stem van Ophelia, die daar sprak? Hij legde zijn oor scherp te luisteren en andermaal hoorde hij de stem van de vrouw van zijn vriend. Onmiddellijk daarop gaf James antwoord en dan hoorde hij de stem van Travis.

Hij liep snel in de richting vanwaar het geluid kwam en bleef bij een hoek staan. De gang boog met een scherpe hoek van negentig graden naar links en vanuit een vertrek, dat hij van deze plaats af niet kon zien viel een scherp licht naar buiten. Duidelijker dan voorheen hoorde hij nu de stemmen van zijn beide vrienden en Travis.

— Jullie zijn gemene moordenaars, riep Ophelia woedend uit, en jullie zouden niet nalaten James en mij ook te vermoorden. Maar ik geef jullie de verzekering, dat jullie dit nimmer zal gelukken. Al mijn vrienden zijn op zoek naar James en zo goed als ik hem vond zullen zij hem ook vinden en mij er bij. En Sir Neville heeft radiografisch reeds de autoriteiten in Port Blair op de hoogte gesteld en verzocht, onmiddellijk troepen hierheen te zenden.

— Dat lieg je, lelijke feeks, brulde Travis. Je liegt, ik zie het aan je ogen. Je wilt me

bang maken, maar dat zal je niet gelukken. Heb ik daarom je leven gered?

— Je hebt me het leven gered om het me dadelijk weer te ontnemen. Ja, ik weet wel waarom je me het leven liet, je hebt het getoond op alle manieren. Je hebt geen respect voor een eerbare vrouw. Omdat je te gruwelijk en afzichtelijk bent om op normale wijze een vrouw te krijgen, probeer je er één met geweld te nemen. Maar ik zweer je dat ik de ogen uit je hoofd krab als je nog eenmaal aan me durft te komen. Je bent het minderwaardigste sujet, dat ik ooit gezien heb. Een vastgebonden vrouw durf je met je smerige handen benaderen, hè? Maar maak me eens los.

Templar had voldoende gehoord om het bloed naar zijn hoofd te doen stijgen. Hij greep de revolver uit zijn foudraal, sloeg de hoek om en rende het vertrek binnen. Tegen de muur stonden James en Ophelia. Hun handen en voeten waren vastgeklonken in ijzeren hengsels, die aan de wand hingen. James' borst was geheel ontbloot en vertoonde diepe striemen van zweepslagen. Ophelia stond zo goed als geheel ontkleed. . . . De ogen in haar hoofd gloeiden koortsachtig onder de verwarde haren en het was duidelijk te zien dat ze alles in het werk gesteld had om de drie mannen, die voor haar stonden van haar lijf te houden.

— Handen omhoog, brulde Templar terwijl hij in de deuropening bleef staan. Vooruit, Travis, steek je smerige klauwen omhoog of ik schiet ze er af.

Langzaam gehoorzaamden de drie mannen en zonder hen uit het oog te verliezen liep hij op Ophelia en James toe, die hij met enkele woorden een hart onder de riem stak.

Dan draaide hij zich weer om en liep op Travis toe.

— Maak die mensen onmiddellijk los, beval hij.

Travis gehoorzaamde en een minuut later stonden Ophelia en James uitgeput tegen de muur geleund. De ogen van de reus draaiden gevaarlijk en zochten de man, die de zweep gehanteerd had. Toen ze hem gevonden hadden, bleven ze op hem rusten. De man voelde de blik uit die ogen en liep langzaam enkele passen achteruit om zich achter Travis te verbergen.

En dan schoot James plotseling naar voren. Hij sprong als een verscheurend dier op de man toe, greep hem bij de hals en sleurde hem over de vloer. Hij tilde het lichaam van de grond op en slingerde het met alle kracht, die in hem was, van zich af zodat het met een

doffe slag tegen de muur belandde en op de grond viel waar het roerloos bleef liggen. Opnieuw wilde James zich op de man werpen doch een bevel van zijn meester hield hem staande.

— Stop, James, dat is genoeg. Misschien is hij reeds dood. Laat hem in ieder geval met rust. Als je nog kracht over hebt, kun je Travis en die andere man in de boeien klinken waaruit jullie net zijn bevrijd. Laat ze maar hangen tot de Engelse politie ze hier komt halen.

James deed dit karweitje met al te veel plezier. Hij kon niet nalaten de beide mannen een paar slagen in het gezicht te geven en hatelijk te grijnzen. Templar had zich inmiddels om Ophelia bekommerd. Ze was er eindelijk aan toe en had veel geleden van een zenuwaanval, die de kerels haar hadden bezorgd.

Na haar plat op de grond gelegd te hebben, begon hij haar polsen te wrijven en na enige tijd kwam ze weer tot zichzelf.

— Kom, Ophelia, de nachtmerrie is voorbij. Zo dadelijk komt Charles en die mag toch niet zien wat jij allemaal hebt moeten doorstaan? Kom, wees een flinke meid en probeer te staan. Je kleren zien er wel gehavend uit, maar zolang je geest nog goed is is er geen gevaar. Vertel me nu eens wat jullie hier ontdekt hebben. Waarom schold je Travis uit voor moordenaar?

Ophelia ging overeind zitten en steunde haar rug tegen de stenen muur, terwijl ze probeerde met de flarden van haar gescheurde blouse haar ontblote borst te bedekken.

— Onderweg op het strand werd ik aangevallen door een slang, die vanuit een boom op me afkwam. Ik doorstond duizenden angsten en juist toen ik dacht dat het met me gedaan was schoot iemand de slang dood. Die man was Travis. Hij nam me mee via een rotspad naar de tempel en toonde me James, die afgeranseld aan de muur hing. Hij toonde me enkele vertrekken in deze kelder, waar kisten met kostbaarheden stonden opgestapeld. Bovendien lagen er de kleren van tientallen vrouwen en mannen, alsmede portefeuilles, papieren en wat al niet meer. Travis vertelde me eerlijk, dat zijn bende in de grote steden van India op roof uitging, rijke en welgestelde mannen en vrouwen ontvoerde, losgeld voor hen ontving en de ontvoerde personen dan op een jacht mee naar zee nam waar ze eenvoudig overboord werden gezet. De gestolen goederen en de losprijzen werden alle hier opgestapeld. Vannacht wordt

het jacht verwacht, dat een buit uit Calcutta meebrengt....

Templar keek enkele ogenblikken in gedachten voor zich uit en zei dan:

— Zij plunderden dus waarschijnlijk grote villa's, ontvoerden rijke lieden, stalen wat los en vast zat, als het maar waarde had, en sloegen hun buit in de Tempel des Doods op. Maar waarom heet deze tempel dan de Tempel des Doods.

— Omdat verscheidene soldaten van het Opperhoofd getracht hebben hier binnen te dringen en eenvoudig door een schildwacht van Travis dood werden geschoten. Ook namen ze jonge meisjes uit het dorp mee hierheen. Ze haalden de liederlijkste dingen met die kinderen uit en daarna werden ze vermoord en op zee overboord gegooid. Het is werkelijk de gruwelijkste bende, die ik ooit ontmoet heb, John.

— Laten we er niet verder over spreken, Ophelia, James heeft de beide mannen aan de muur opgehangen en wij zullen de terugweg aanvaarden nadat we een blik op de schatten geworpen hebben. We zullen het Opperhoofd van onze successen op de hoogte stellen en hem verzoeken ons zijn krijgsmacht ter beschikking te stellen teneinde het jacht en de bemanning te overmeesteren.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit, of geluid van voetstappen drong in de kelder-ruimte door. En even later stapte Charles, aan het hoofd van een troep van zes met karabijnen gewapende soldaten, het vertrek binnen. De hereniging tussen man en vrouw was aandoenlijk en John keerde zich beleefdheidshalve een ogenblik om.

Doch veel tijd was er niet te verliezen. In korte bewoordingen zette John de situatie uiteen. Ze brachten een bezoek aan de schatkamer en verlieten dan de tempel teneinde op zoek te gaan naar het jacht.

Via het rotspad bereikten ze de rand van de rotsen, vanwaar ze het witte jacht in de inham konden zien liggen. Aan boord was geen sterveling te zien.

John? vroeg Charles.

— Zullen we langs de ladder omlaag dalen,

— Neen, ik heb geen zin om voor schiet-schijf te dienen. We zijn met zijn tienden en we hebben allemaal een karabijn en een revolver met voldoende patronen. We zullen dus beginnen om gezamenlijk het vuur te openen totdat iedereen naar buiten komt.

Hij beduidde de soldaten van het Opperhoofd zich achter uitstekende rotspunten te

verschansen en op zijn teken het vuur op het jacht te openen. Een halve minuut later spogen tien vuurmonden hun gevaarlijke lading in de richting van het jacht, dat in minder dan geen tijd met kogels doorzeefd was.

— Stoppen, commandeerde Templar.

Hij trok zijn karabijn in en zette zijn handen als een scheepsroeper aan de mond.

— Ik gelast iedereen aan dek te komen of er wordt met handgranaten gegooid.

Hij herhaalde dit bevel nog eenmaal en binnen enkele seconden stonden acht mannen aan dek met omhooggestoken handen. Eerst toen klauterden Templar met de soldaten van het Opperhoofd langs de ladder omlaag, terwijl James en Charles de mannen op het jacht onder schot hielden.

Het jacht werd nauwkeurig onderzocht, doch er werd niets bijzonders gevonden. Toen gaf Templar het bevel het jacht te ontruimen. Hij onderzocht de kabels waarmede het aan de steiger lag vastgemeerd, liep naar de machinekamer waar hij de motoren op gang bracht en dan wachtte hij geruime tijd totdat deze op volle toeren draaiden.

Toen verliet hij snel het jacht en bleef op het kleine rotsplateau staan. Op een afgesproken teken werden de kabels losgeworpen en onmiddellijk schoot het jacht naar voren de open zee tegemoet.

Inmiddels waren de soldaten bezig met het naar boven transporteren der acht leden van de bemanning, waaronder zich Balzar en Maclee bevonden. In de Tempel des Doods werden zij met kettingen aan elkaar geklonken in afwachting van de komst der Engelse politie, die in Port Blair gewaarschuwd diende te worden.

De soldaten van het Opperhoofd hadden niet alleen getoond uitstekende krijgslieden te zijn, doch ook over grote kracht en uithoudingsvermogen te beschikken. Want zij waren het, die de kisten met kostbaarheden uit de tempel van Gyiri naar het strand brachten en opstapelden in de houten blokhut.

Die avond werd het grote bevrijdingsfeest op de binnenplaats van het dorp gehouden. Templar en zijn vrienden waren getuigen van de wildste en meest hartstochtelijkste dansen, welke zij ooit gezien hadden. Het vreugdevuur, dat een hoogte van twaalf meter bereikte, maakte diepe indruk op hen en toen het middernachtelijk uur reeds ver voorbij was, besloten de vrienden zich terug te trekken teneinde te genieten van een welverdienende slaap.

Het Opperhoofd kreeg zijn karabijn en zijn revolver en bovendien allerlei eenvoudige gebruiksvoorwerpen, zoals bekers, lepeltjes, vorken, messen, borden en enkele spiegels, die de man dolgelukkig maakten.

De vrienden werden door het Opperhoofd in eigen persoon en de gehele bevolking naar de blokhut begeleid, waar men hartelijk afscheid nam en ieder zijn eigen weg ging.

— Kom, James, zei Templar, toen de drukte voorbij was en de inlanders weer in het bos waren verdwenen. We moeten als de bliksem de machine in orde brengen, want ik wil vertrokken zijn voordat de Engelse politie hier is. Ik zal onmiddellijk radiografisch contact opnemen met Port Blair en hen de situatie uiteenzetten. Met een snelle motorboot kunnen ze hier gemakkelijk tegen de morgen zijn, zodat wij nog juist tijd genoeg hebben om in het luchtruim te verdwijnen. Charles gaat reeds op zijn gemak de kisten met kostbaarheden aan boord brengen, terwijl er voor de vrouwen niets anders overblijft, dan in een bed te kruipen en te gaan slapen.

— Ik zie niet in waarom we moeten gaan slapen, antwoordde Maryse. Ik heb vanmiddag een hele wandeling langs het strand gemaakt teneinde de Oostkust te bereiken en kon door de rotsen niet verder. Toen ben ik maar weer teruggekeerd en heb dus niets opwindends beleefd. En nu zou ik plotseling als een klein kind naar bed gestuurd worden? Neen, zetten jullie dat maar uit je hoofd, jongens. Als er werk is zijn wij er bij, anders komt er toch niets van terecht.

John keek Charles aan en gaf hem knik-oogje.

— Allright, Maryse, je kunt Charles helpen de kostbaarheden aan boord van de „Hurricane” te brengen. Denk er echter om dat je je niet vertild, hoor. Maar Ophelia gaat misschien liever wat rusten?

— Waarom? Ben ik zo'n doetje dat ik nergens tegen kan? Ik help mee. Zorgen jullie maar dat de „Hurricane” weer gauw vlot komt, want hoe eerder ik mijn voeten van dit eiland af kan trekken des te beter. Ik zal blij zijn als we nu eindelijk eens in Batavia zouden kunnen landen. Een van de weinige steden op de wereld waar ik nog nooit geweest ben.

— Allright, antwoordde Templar. James en ik zullen ons met de machine bemoeien en jullie brengen de spullen aan boord. En vergeet vooral de karabijnen niet. Je kunt nooit weten hoe die ons nog eens van pas kunnen

komen. Ieder zocht dan zijn eigen bezigheden. Buiten was de nacht reeds lang gedaald en een gele sikkkel van een halve maan stond hoog aan de hemel. Haar stralen weerkaatsen in het kalm golvende water, dat ruisend op het strand spoelde. Er lag iets vredigs in het geluid van de branding, het leek op een lied zonder einde, een melodie zonder aanvang....

***

Tegen het ochtendgloren was de „Hurricane” geheel hersteld. James en John stegen uit de cockpit, nadat ze de motoren enige tijd hadden laten proefdraaien. Alles functioneerde tot volle tevredenheid van de beide piloten en de vrouwen stonden van ongeduld te popelen om te vertrekken.

Templar, James en Charles stonden naast elkaar op het strand vlak voor de drijvers.

— Waar wachten we nu nog op? vroeg Maryse, die juist een eenvoudig ontbijt gereed had gemaakt. Vertrekken we of vertrekken we niet?

— We zijn inderdaad van plan om te vertrekken, kindjelijf, antwoordde de Grote Avonturier met een bedenkelijk gezicht. We vragen ons alleen nog maar af hoe we moeten vertrekken.

— Hoe?

— Ja, de drijvers staan dik in het zand en ik geloof nooit dat we de machine los krijgen. Ik zou kunnen proberen om de wielen te laten zakken en de drijvers in te trekken. Maar dan ben ik weer bang, dat de wielen tot aan de assen wegzakken in het zand.

— Maar waarom halen jullie niet een vijftig inlanders om de machine zeewaarts te trekken? vroeg Ophelia.

Templar gaf zijn vriend een klap op de schouder.

— Charley, riep hij enthousiast, die vrouw van jou is geld waard. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. Kom, Charles, we gaan de inlanders halen.

En op een halletje liepen ze in de richting van het bospad dat naar het dorp voerde. Doch nauwelijks hadden ze hun voeten op het pad gezet of ze stuitten op honderden inlanders, die nieuwsgierig achter de struiken verborgen stonden te kijken naar het vreemde schouwspel, dat zich op het strand voltrok.

Het Opperhoofd stond vlak vooraan met de tolk naast zich.

— Opperhoofd, begon Templar, wij hebben sterke mannen nodig om onze boot in het water te trekken. Hij zit volkomen vast in het zand.

De tolk vertaalde deze woorden en onmiddellijk begon het Opperhoofd tegen zijn onderdanen te spreken. Vlak daarop maakten zich een zestigtal sterke kerels uit de menigte los, die zich rustig in de richting van het vliegtug begaven en instructies afwachten van de vreemdeling, die achter hen aankwam.

Met behulp van de tolk legde Templar de mannen uit, dat zij het toestel achteruit zee- waarts moesten proberen te slepen en dat zij vooral niet aan de benen mochten trekken doch uitsluitend aan de drijvers zelf. Aan iedere drijver schaalden zich dertig man ongeveer. De ene helft om te trekken, de andere helft om te duwen en na een viertal vergeefse pogingen begon er beweging in de machine te komen.

Het was een uiterst zwaar en moeilijk werk en Templar liep onophoudelijk door het water te baggeren om links en rechts aanwijzingen te geven. James lette nauwkeurig op, dat de mannen niet aan de benen van de drijvers trokken en Charles stond met de vrouwen op het droge te praten.

Na ongeveer een half uur had men de „Hurricane” ongeveer zes meter achteruit getrokken. Doch nog raakten de drijvers de zand- rige bodem. Het kon echter niet lang meer duren en na nog een kwartier begon de machine op de golven te deinen. De mannen stonden nu bijna tot aan hun middel in het water en dansten van plezier. Ze wilden de machine nog verder slepen, doch Templar en James wisten dit te voorkomen.

Templar klom de cabine in en nam plaats achter de stuurknuppel. Hij sloeg de motoren aan en tegelijkertijd sprongen een zeventigtal mannen als wilde eenden omhoog om hals over kop strandwaarts te rennen. Daar bleven ze staan verscholen achter hun Opper- hoofd, die voor niets meer bang scheen te zijn. Templar liet de motoren op topcapaciteit draaien en taxiede langzaam vooruit, maakte een grote cirkel over het water en voer dan weer terug in de richting van het strand, dat hij echter niet te dicht naderde uit angst weer aan de grond te lopen.

Toen schoof hij het raampje open en riep:

— Moet ik nog lang wachten voor jullie aan boord komen? De inlanders kunnen de vrouwen wel aan boord brengen. Charles en James moeten maar op eigen wieken hierheen drijven.

Hij klom uit zijn stuurstoel en liep de cabine door. Even later liet hij zich zakken en stond op de rechter drijver te wachten op de komst van zijn vrienden, die op de stoere ruggen der inlanders door het water in de richting van de „Hurricane” werden gebracht. Een minuut of tien later stapte Maryse van de rug van een sterke inlander af en zette haar voeten op de drijver waar ze door Templar onthaald werd op een stevige zoen. Ophelia volgde, en daarna James en Charles.

Een kort ogenblik stonden de vijf vrienden op de twee drijvers van het dobberende vliegtuig. Toen gaf Templar het sein om naar binnen te klimmen en twee minuten later sloegen de motoren opnieuw aan en taxiede de machine de oceaan tegemoet.

Templar zat in de stuurstoel en bediende de knuppel, terwijl Charles naast hem was komen zitten om zijn vriend gade te slaan.

— Waarom trek je hem niet op? vroeg Charles, die merkte, dat men nog steeds op het water taxiede.

— Ik wil me eerst overtuigen, dat de motoren gelijkmatig draaien.... Maar ik geloof wel, dat alles in orde is. Hop, daar gaan we dan....

Hij trok de stuurknuppel tegen zijn buik aan, trok aan de handle, die de drijvers in moest trekken en met de neus omhoog rees de „Hurricane” de hemel tegemoet.

Templar liet — toen de machine een deugdelijke hoogte had bereikt — de knuppel naar links vallen, gleed op zijn kant af en draaide terug naar het strand om een afscheidsrondje te vliegen. Het leek wel of er een mierenhoop was uitgelopen daar beneden. Het krioelede er van zwarte lichamen en wuivende armen en benen. De bevolking van Gyri deed de vrienden een gepast uitgeleide.

En toen zwenkte de machine weer. Ze zette koers naar de Oostkust, vloog rakelings over de Tempel des Doods — die thans weer Tempel van Gyri heette — heen en de inham waar de vorige dag het jacht van Travis nog had gelegen.

— Kijk eens, Charley, zei Templar plotse- ling. Daar komt een Engels vaartuig aan. Ik durf er mijn hoofd onder te verwedden, dat dat de politie is, waarom ik gevraagd heb.

Templar bleek gelijk te hebben. Op aan- wijzingen van de avonturier, die de afgelopen nacht radiografisch met Port Blair had ge- sproken, was er een snel politievaartuig van de Britse Marine op weg gegaan naar het eiland Gyri. Templar had de inham zo goed

mogelijk aangeduid en om hen nog iets te helpen, bleef hij boven de kust rondvliegen en gaf door duikvluchten de juiste plaats aan, waar zich de inham bevond.

Het politievaartuig bedankte door vlagseinen en voer naar binnen. Nog geruime tijd bleef Templar rondvliegen. Men zag hoe een twintigtal mariniers aan land ging en de ladder opliepen om in het bos te verdwijnen. Weldra zouden ze terugkeren in gezelschap van Travis en diens trawanten, die dan voor goed van Gyiri verwijderd zouden worden om op een ander eiland in een strafkolonie te worden ondergebracht.

Dit was het einde van het avontuur, waarom onze vrienden geenszins hadden gevraagd. Maar toch had geen van allen spijt over de gang van zaken. Ze hadden de voldoening, dat zij met hun vijven enkele honderden zwartjes bevrijd hadden van de knoet der gangsters, die nu lange jaren zouden moeten boeten voor hun onmenselijke misdaden tegen de mensheid begaan.

Toen de „Hurricane“ aan de horizon verdween, en koers zette naar Batavia, werden Travis en zijn mannen aan boord gebracht van het politievaartuig om hun laatste reis te ondernemen....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 36

AVONTUUR IN SINGAPORE

DE MEMOIRES VAN CASANOVA

In verband met de vele aanvragen, welke ons voor deze uitgave bereiken, menen wij de mogelijkheid van herverschijning te moeten overwegen van deze

eerste complete Nederlandse vertaling

waarvan wij wekelijks een aflevering van 32 pagina's lieten verschijnen.

*

Van deze, in ons landje zoveel stof opwaaierende, uitgave zijn tot op heden slechts 4 afleveringen verschenen. Verdere verschijning kan alleen bij voldoende abonnementen plaats hebben.

*

Wij verzoeken daarom een ieder, die prijs stelt op het bezit van dit unieke boekwerk, onderstaand biljet ingevuld aan ons terug te zenden.

Hoogachtend,

UITGEVERIJ „DE TOORTS”
ROKIN 174 - AMSTERDAM-C.

Ondergetekende .....
(naam)

(adres)
heeft interesse voor een abonnement op de afleveringen van
DE MEMOIRES VAN CASANOVA, indien deze uitgave gaat
herverschijnen en wenst ter kennismaking de reeds verschenen 4
afleveringen tegen de gereduceerde prijs van 30 ct. per nummer
te ontvangen, welk bedrag in postzegels hierbij gaat.

Datum ..... 19 .....

(Handtekening)